

új kéve

AZ ÉSZAKI MAGYAR PROTESTÁNS GYÜLEKEZETEK LAPJA

Mint a most született csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok,
hogy azon növekedjete az üdvösségre.

Elhozta az Isten, piros pünkösd napját,
Mi is meghordozzuk, királynéasszonykát,
Öreg embereknek csutora borockot,
Öreg asszonyoknak, kemence kalácsot,
Ifjú leányoknak rózsakoszorújok,
Ifjú legényeknek szegfűbokkrétájok,
Kisebb gyerekeknek porba való játszás.
Jácintus, jácintus, tarka tulipányos
Hintsetek virágot, az Isten fiának,
Nem anyámtul lettem,
Rózsafán termettem,
Piros pünkösd napján,
Hajnalban születtem.
Akkor kendergyek legyen, hogy még az
esztergyát is megérgye!

(Gyöngyösfalu, Vas megye)

MOLNÁR-VERESS PÁL *lelkész*
az Egyháztanács lelkési elnöke
523 98 HÖKERUM Tångagärde 136
Tel: 033-275 022 Mobil: 070-602 29 68
E-mail: parokia@keve.se

EGYHÁZI TISZTSÉGVISELŐK

Dr. SEBESTYÉN GÁBOR *Stockholm*
az Egyháztanács világi elnöke
országos felügyelő
126 47 HÄGERSTEN Fastlagsvägen 42/1
Tel: 08-18 41 72
E-mail: gabor.sebestyen@yahoo.com

GAAL ANDRÁS *főgondnok, Jönköping*
az Egyháztanács elnökségének tagja
567 31 VAGGERYD Smedbygatan 21
Tel: 0393-161 69
E-mail: gaal.andras@telia.com

TÓTH ILDIKÓ *főjegyző, Sölvesborg*
az Egyháztanács elnökségének tagja
294 34 SÖLVESBORG Rektor Dahlg 4 H
Tel/Fax: 0456-140 37 Mob: 0730-25 40 14
E-mail: tothildiko41@gmail.com

PITLIK PÁLHÁZI KATALIN *Malmö*
az Egyháztanács elnökségének tagja
217 46 MALMÖ Roskildevägen 9 A
Tel: 040-26 76 38
E-mail: katalinpp@hotmail.com

ifj. VASZI ÁRPÁD *Helsingborg*
az Egyháztanács elnökségének tagja
254 49 HELSINGBORG Jaktfalsgatan 62
Tel: 042-24 30 08 Mobil: 0722-25 88 90
E-mail: avaszi@tele2.se

TIGLEZÁN JÓZSEF *központi pénztáros*
az Egyháztanács elnökségének tagja
144 52 RÖNNINGE Verandastigen 3, 5 tr
Mobil: 070-482 86 57
E-mail: josef@tiglezan.com

DEÁK GYÖRGY *Borås*
507 54 BRÄMHULT Jutegatan 11
Tel: 033-23 03 07
E-mail: deak.gyuri@hotmail.com

ETÉDI LAJOS *Ljungby*
341 38 LJUNGBY Hångersvägen 33
Tel: 0372-844 86
E-mail: ludde_etedi@hotmail.com

FEKETE JENŐ *Eskilstuna*
633 53 ESKILSTUNA Klarbärsvägen 23
Tel: 016-12 00 39 Mobil: 070-920 33 72
E-mail: feketejeno@yahoo.se

JORDÁKY BÉLA *Göteborg*
428 35 KÄLLERED Gamlehagsvägen 19
Tel: 031-795 25 02 Mobil: 070-562 31 08
E-mail: bela.jordaky@telia.com

REHÓ ISTVÁN *Västerås*
723 51 VÄSTERÅS Glasbärgsgatan 7
Tel: 021-12 09 91
E-mail: gerd@jowork.se

SÁRKÁNY SÁNDOR *Halmstad*
312 40 GENEVAD Lillgatan 2
Mobil: 070-972 46 78
E-mail: sandorsarkany@yahoo.com

SPÁDA JÁNOS *Växjö*
SPÁDA ILDIKÓ *Szeretetszolg.megbízott*
352 47 VÄXJÖ Hjalmar Petris Väg 10 B
Tel: 0470-76 34 42 Mobil: 076-233 66 17
E-mail: spada.j@tele2.se
E-mail: ildikoba57@yahoo.co.uk

TÅNGAGÄRDE Gyülekezeti Otthon
Ungerska Protestantiska Församlingshemmet
523 98 HÖKERUM Tångagärde 136
Tel: 033-27 50 22

Külföldről Svédország hívószáma: 0046

Családi Krónika

2012-03-18. Göteborg. St Jakobs-templom. **Ingulf Artur Alexander** keresztelője (szül. 2011-06-22, Göteborg). Anyja: Ingulf (sz. Bartik) Zsuzsa (sz: 1973-07-05, Kolozsvár/Erdély, ref.), apja: Ingulf Olof (sz: 1970-02-19, Mellerud/Dalsland, luth-ev.). Keresztszülők: Ingulf Anders (1971-06-06, Mellerud, luth-ev.), Persson Carina (1963-07-25, Gävle/Gästrikland, luth-ev.)

2012-04-15 Göteborg. St Jakobs-templom. **Jordáky Andersson Wilhelm Gabriel** keresztelője (szül. 2011-08-05, Göteborg). Anyja: Jordáky Csilla Katalin (sz: 1977-02-07, Sepsiszentgyörgy/Erdély, rkat.), apja: Andersson Martin Jonas (sz: 1978-05-20, Göteborg, luth-ev.). Keresztszülők: Kovács Erika (1979-10-30, Göteborg, luth-ev.), Jom Augustsson (1976-04-27, Svédország, luth-ev.)

Útjai kikutathatatlanok

Osszel a budapesti Református Teológia két hallgatója: a II. éves Péter Henrietta Växjöben, a IV. éves Márkus Tamás Ljungbyben szolgált igehirdetéssel. Azóta fordult egynéhányat a Föld, s vele a Péter-család sorsa is: Henrietta szülei Svédországba költöztek, így március végén a teológus lány részt vett országos küldöttgyűlésünkön, melyen két áhítattal szolgált, Växjöben bibliaórát tartott. Ötnapos konfirmandus-táborunkban tíz fiatal felkészítésén vett részt, majd Húsvétkor Växjöben, Sölvesborgban és Ljungbyben szolgált igehirdetéssel. „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!” - mondja az apostol (Rm 11:33). Szeretettel várjuk Henrietta és Tamás újabb látogatását.

EGYHÁZTANÁCSI ÉRTEKEZLET, ORSZÁGOS KÜLDÖTTGYŰLÉS

Országos felügyelőnk, Sebestyén Gábor épp a minap fogalmazta meg, hogy ha semmi más nem történt volna, akkor is – az elmúlt időszakra visszatekintve – egyházi életünkben legalább két alapvető, fontos elmozdulásról és tényről számolhatnánk be: létrehoztuk és rendeltetésszerűen működtetjük egyházi központunkat, benne lelkeszi hivatalunkat és a parókiát, és ami ezzel együtt ugyancsak a jövőbe mutat: új alapokra helyeztük egyházi közösségünk anyagi bázisát. Kérvényeztük a kormánytól, hogy más egyházakhoz hasonlóan számunkra is adják meg az egyházfenntartási járulék bevételezéséhez nyújtott segítséget, az adóhivatal általi levonás formájában. Ez az adózási forma természetesen csak azokra vonatkozik, akik ezt vállalják, akik a beleegyezésükről szóló nyomtatványt (Medgivande) kitöltik, aláírásukkal hitelesítik és a megadott címre beküldik. Tény, hogy eddig csak valamivel több, mint másfélszáz lélek küldte be a beleegyezési nyilatkozatot, s az Adóhivatal szerint kb. 300 lélek kell ahhoz, hogy ez az adózási forma kifizetődő legyen az illető egyház számára. És továbbra is tény, hogy kettő- kető és fél ezerre tehető ama egyháztagjaink száma, akik nem mihozzánk, hanem a Svéd Egyházhoz fizetik járulékukat. És ugyancsak ezres nagyságrendű azoknak a száma, akik egyik egyházat sem támogatják anyagilag. Persze tíz éve tudjuk már, hogy egy ilyen jellegű átállás – mint ami az egyházi járulék befizetésének/bevételezésének terén folyamatban van – igen nagy bizonytalansággal jár és sok fenntartás övezi.

Ezt tudjuk. És tudjuk, hogy ha lassan is, de növekszik és gyűl azoknak a száma, akik megértik, hogy az egyházi járulék bevételezésének ez a módja mind az egyháznak, mind a járulékot fizetőnek előnyös: az egyháznak azért, mert a beleegyezések alapján nagy megközelítésben előre meg tudja határozni, hogy előreláthatólag milyen bevételre, anyagi bázisra számíthat a következő esztendő költségvetésének összeállításakor, a tevékenység tervezésekor. A járulékot fizetőnek azért előnyös, mert nem a megkapott, kézbe kapott pénzből kell esetleg egyszerre egy nagyobb összeget adóznia, hanem az Adóhivatal gondoskodik róla, hogy az egyházi járulékot már a kommunális adóval együtt havonta, kisebb összegben bevételezze. Az is tény, hogy ezek az eredmények nem túl látványosak, de mégis biztatóak.

A legbiztatóbb az, és a legtöbb erőt az adja, amikor az ember a lélektől lélekig tartó útján nem a roppant jeges úrt találja, hanem önzetlen segíteni akarástól lobogó melegsí- vű asszonyokat és férfiakat, akik akkor érzik jól magukat, ha tehettek valamit a másik emberért, a gyülekezetért, a „köz”-ért. És ebben – Istennek hála – idén sem volt hiány. Hadd mondjunk e helyt is köszönetet egyházi közösségünk azon világi vezetőinek, akik országos szinten és gyülekezeti szinten gondoskodtak az egyházi tevékenység körülményei- nek biztosításáról. Külön őszinte köszönet illeti országos felügyelőnk Sebestyén Gábort és országos pénztárosunkat, Tiglezán Józsefet, hogy az anyagi támogatás évenkén-

Az Országos Küldöttgyűlés szünetében előkerültek Tàngagärde régi fényképeinek másolatai, melyeket tíz évvel ezelőtt különböző albumokból gyűjtöttünk össze.

Idén is megtartottuk a hagyományossá váló francia-magyar közös ökumenikus istentiszteletet, melyen a magyar lelkész a nemrég érkezett francia református lelkésszel, Jean Christophe Robert-tel együtt szolgált. Ez alkalommal a Chorale Francophone mellett fellépett a Stockholmi Magyar Kamarakórus is. Külön megtiszteltetés volt, hogy a francia lelkész nemzeti imádságunkat fúvós hangszeren végigkísérte. És külön köszönet illeti a kamarakórus tagjait, akik karmester híján és sok kórustársuk hiányzása dacára olyan produkcióval szolgáltak, melyre méltán büszkék lehettünk.

ti drasztikus csökkenése ellenére biztosítani tudták anyagi helyzetünk egyensúlyát. Bár az elmúlt évben sem sikerült összeget betenni a takarékkontóra, sem a szolgálati autó cseréjéhez, sem a gyülekezeti otthonnál esedékes nagyjavításra, ellenben mind az SST-nél, mind az Adóhivatalnál rendszeresen képviselték közösségünket és ahol tehették, közbeléptek dolgaink jó előmenetele érdekében. Köszönet illeti név szerint is Faragó Irén, Sándor Mária, Kacsuk Éva halmstadi asszonytestvéreinket, akik az idei konferencia menüjét összeállították, bevásároltak, megfőztek, sütöttek. Az önzetlenül segítségre siető férfiak között a leggyakrabban Szőcs László volt kint Tångagårdén, s vele együtt nagy köszönet illeti Tófalvi Ferencet, Eklics Botondot, Takács Dezsőt, Németh Sándort és másokat is. Végezetül engedtessek meg, hogy kiemelten köszönetet mondjunk Szilágyi Enikőnek, aki minden tekintetben otthonossá tudta tenni a Gyülekezeti Otthont, s aki a lelkészt minden hétvégi útjára elkísérve felbecsülhetetlen jószolgálatot végez a gyülekezetekkel és az egyes tagokkal való bensőséges kapcsolattartás terén.

2011-re visszatekintve kiemelkedő esemény volt a második, a csíksomlyói búcsúval egybekötött erdélyi – idén Bukovinával is megtoldott – 45 résztvevővel megszervezett kirándulás, és valóban hagyományt teremtettünk azzal, hogy december elején Strängnäsben megtartottuk a magyar mártírok istentiszteletét (immár a harmadikat).

Különösen fontos felmutatnunk, hogy itt az idegenben is minden idegszálunkkal, értelmünkkel és erőnkkel, képességeinkkel és tudásunkkal azt a Magyarországot, azt a miniszterelnököt és kormányát támogatjuk, amely és aki Európában egyedülálló módon kiállt a keresztény értékek alkotmányban való megjelenítése, a hazafiság, a hagyományok megőrzése, a férfi és nő közötti házasság szentsége, a jövő zálogát jelentő gyermekek, családok mellett. A dr. Schmitt Pálról, Kopp Máriaáról szóló és Bagdy Emőke egyik könyvét recenzáló írásainkkal tisztelgünk az előttünk járt bátrak és hősök emléke előtt, a tisztesség és hűség útját követő mai utódaik előtt. Isten áldja a magyarokat! Isten áldja Magyarországot!

ISTENTISZTELETEK AZ ELSŐ FÉLÉV HÁTRALEVŐ KÉT HÓNAPJÁBAN

MÁJUS

12	12:30	VÄXJÖ	Johanneskyrkan	
	18:00	SÖLVESBORG	S:t Nicolai kyrkan	
13	11:00	LJUNGBY	Szent István templom	
	17:00	JÖNKÖPING	S:t Franciscus kat.kka	
18	18:30	BORÅS	Hässleholmskyrkan	
19	12:30	HELSINGBORG	EFS-kyrkan	
	16:30	MALMÖ	Stadionkyrkan	
20	12:30	HALMSTAD	Andersbergskyrkan	
	17:00	GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan	
26	12:30	VÄSTERÅS	Ansgarskyrkan	úrvacsora
	16:00	ESKILSTUNA	Mariakyrkan	úrvacsora
27	11:00	STOCKHOLM	Franska Ref.Kk.	Pünkösöd úrv.

JÚNIUS

02	16:00	TÄNGAGÄRDE	Gyül. Otthon	Ige és anyanyelv verseny
03	11:00	TÄNGAGÄRDE	Trogared-kápolna	úrvacsora Konfirmáció
09	12:30	VÄXJÖ	Johanneskyrkan	úrvacsora
	13:00	TALLINN	Toomkirik	úrvacsora
	18:00	SÖLVESBORG	S:t Nicolai kyrkan	úrvacsora
10	11:00	LJUNGBY	Szent István templom	úrvacsora
	13:00	HELSINKI	Dómtemplom kápolnája	úrvacsora
	17:00	JÖNKÖPING	S:t Franciscus kat.kka	úrvacsora
15	18:30	BORÅS	Hässleholmskyrkan	úrvacsora
16	12:30	HELSINGBORG	EFS-kyrkan	úrvacsora
	16:30	MALMÖ	Stadionkyrkan	úrvacsora
17	12:30	HALMSTAD	Andersbergskyrkan	úrvacsora
	17:00	GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan	úrvacsora
23	12:30	VÄSTERÅS	Ansgarskyrkan	
	16:00	ESKILSTUNA	Tomaskyrkan	
24	11:00	STOCKHOLM	Franska Ref.Kk.	
30	14:00	GÖTEBORG	S:t Jakobs kyrkan	Esketés

Májusi istentiszteleteink közül külön kiemeljük a Helsingborgban, Malmöben, Halmstadban és Göteborgban esedékes alkalmainkat, melyeken a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának hallgatói csoportja lelki vezető tanárunkkal, spirituálisukkal látogatnak el gyülekezeteinkbe, énekkel, hangszeres zenével, versmondással, előadásokkal és beszámolókkal gazdagítva együttlétünket. Kérjük, értesítsetek másokat is ezen alkalmakról, hogy együtt tudjunk örömezni Isten megtartó, gazdagító erejének, el nem múló jóságának, naponta megújuló kegyelmének.

Laudate omnes gentes, laudate Dominum! Dicsérje minden nemzet, dicsérje az Urat!

A Stockholmi Magyar Kamarakórus vendégszereplése Tallinnban

Molnár-Veress Pál lelkész

Muzsnáki-Mokos Magdolna karvezető

Spontán vetődött fel néhány kórustagban egy tallinni kirándulás ötlete, s az is, hogy ha már Észtországban időnként magyar istentiszteletre is sor kerül, miért ne lépne fel az énekkar az ottani hallgatóság előtt. 2012. március 9-én este behajózott a 21 tagú kis csapat: Bozó Krisztina, Dybowski Gabriella, Fényes Gábor, Harmat László, Jenei István, Koch Enikő, Kolnhofer Edit, Kopasz Zsuzsanna, Mitró Szurkos Ildikó, Muzsnáki Mokos Magdolna karvezető, Palotai Mária, Pataki Nóra, Sántha Hanga, Sántha Jutka, Schiffer Gábor, Szemző Valéria, Végh Norbert, Zöld Márta, valamint Sebestyén Gábor egyházi főgondnok és neje Mária, végül a lelkész, Molnár-Veress Pál is. Másnap délből a tallinni Dómtemplomban istentisztelet keretében latin, magyar, svéd és észt nyelven felcsendült a „Dicsérje minden nemzet” kezdetű taizéi ének, további egyházi zeneművek, majd a Magyar Intézet kiállítótermében Orlando di Lasso, Nyberg, Kodály, Luca Marenzio, Händel, Werner, Mozart, Haydn, Bárdos Lajos és Gárdonyi Zsolt néhány művének elhangzása után katonadalokkal és Kossuth-nótákkal zárult a műsor. Délután tallinni, tartui és más városokbeli, de még Finnországból is ez alkalomra átruccant szeretnivaló, ritka magyarokkal ismerkedtek a Balti-tenger túloldalára vetődöttek, majd a „Tenkes kapitánya” nevű étteremben éjfél után, emelkedett hangulatban zárult az énekes-nótás est. Másnap a helybeliek jóvoltából autóbuszos városnézés következett. Az egykori Hanza városok közül Tallinn őrizte meg leginkább középkori arculatát, s valaki találóan mondta rá: olyan, mint egy ékszeres doboz. Mi pedig hozzátesszük: az ottaniak pedig olyanok, mint akik az együvé tartozás drágaköveit őrzik.

Sebestyén Gábor, a Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség országos felügyelője

Nemzeti ünnepünk, március 15-e kapcsán Haupt Erik úr, Magyarország észtországi nagykövete felidézte a Lenkey huszárok legendás történetét. Elmondta, hogy 1848 tavaszán Lenkey János százados egységével együtt a császári hadvezetés alatt álló 6. Württembergi huszárezrednél Galíciában állomásozott. Május 10-e után, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az országban álló osztrák ezredek a március 15-i forradalom leverésére ellenforradalomra készülnek és a magyar forradalom nem tud helytállni önálló fegyveres erő nélkül, Petőfiék kiadták a jelszót a külföldön állomásozó magyar csapatoknak, hogy szökjenek haza. Lenkey János százada kalandos körülmények között Magyarországra szökött. A magyar közvélemény lelkesen a szökött katonák mellé állt. A század becsülettel végigharcolta a délvidéki háborút, jutalmul Lenkey Jánost ezredessé léptették elő és kinevezték az alakuló első honvéd huszárezred parancsnokának. Az ő ezredébe osztották be ideiglenesen Rózsa Sándor-nak a hazáért harcolni kész betyárjait, mintegy százötven főt.

Nagykövet úr örömet fejezte ki, hogy a rendszerváltás óta eltelt időben sok ezer magyar fiatalnak adatott és adatik meg a lehetőség, hogy Magyarország határain kívül, többnyire az Európai Unió országaiban dolgozzon, tanuljon, vagy továbbképezze magát. Az ott-hon élők, a hazai társadalom számon tartja őket és méltán számít arra, hogy az idegenben élők a külföldön szerzett tudásukat, tapasztalatukat, nem kevésbé anyagi és szellemi tőkéjüket egykor majd otthon kamatoztatják. És arra is számítanak, hogy ha bajba kerülne a Hon, a külföldön élők - mint egykor Lenkey százada - a Haza segítségére sietnek. És nem csak lóháton hazatérve lehet hasznára lenni az Otthonnak, hanem bárhol, ha hűségesek maradunk hozzá. A nemzet iránti hűség határokon átível, és otthoniakat, kintieket egyaránt összeköt.

Habár száznál is kevesebbre tehető ma az Észtországban állandó jelleggel megtelepedett magyarok lélekszáma, számárányuknál messzemenően jelentősebb az, amit Magyarország és a magyarság jó hírének, hírnevének öregbítéséért tesznek. 1988-ban, amikor a hivatalos adatok szerint egész Észtországban összesen 241 magyar élt, néhányan közülük

Haupt Erik úr, Magyarország észtországi nagykövete

megalapították a Munkácsy Mihály Észtországi Magyar Kulturális Egyesületet, mely kezdettől az észt függetlenséget támogató szervezetként határozta meg magát, s ezt az észtek máig számon tartják és nagyra becsülik. Az észtországi magyarok Munkácsy Mihály Egyesülete hagyományosan jó kapcsolatokat tart fenn mind a Magyar Nagykövetséggel, mind a Tallinni Magyar Intézettel. A Stockholmi Magyar Kamarakórus tallinni vendégszereplésének megrendezésében mindhárom intézmény hathatósan kivette részét, melyért a résztvevők nevében ez úton is hálás köszönetet mondunk.

Bán István igazgató, egyesületi elnök, tiszteletbeli magyar konzul

Csonka János mérnök, üzletember, vállalatigazgató, étteremtulajdonos

Bereczki Urmas, a Tallinni Magyar Intézet ügyvezető igazgatója

Molnár-V. Pál lelkész

15 ÉVES A LJUNGBYI MAGYAR ÉNEKKAR

Hogy pontosan mikor s hogyan kezdődött, ma aligha tudná valaki megmondani. Egyszerre csak lett, azaz már volt. Benczédi Zsuzsa zenetanár, amikor Marosvásárhelyen a Pedagógiai Főiskolán zenetanári oklevelet szerzett, legmeredekebb álmaiban sem gondolta volna, hogy valamikor egy svéd kisvárosban egy magyar énekkart fog Bartók, Kodály vagy éppen Verdi mellett középkori egyházi művekre vagy éppen népdalokra oktatni. De mert véletlenek nincsenek, nem véletlen, hogy gyökereit az erdővidéki Vargyasig vezeti, ahol nagyapja kántortanító volt, ő maga pedig a 80-as években Homoródalmáson gyűjtött egybe egy 101 tagú kórust, melynek elődjét száz év előtte férjének felmenői alapították. A közös énekléshez persze először is hang kell, kedv kell, akarás és fegyelem kell, s mindenek fölött

az, hogy akik „erre adják fejüket”, szeressék is, amit csinálnak. És nem egészen mellékes, hogy kell egy hozzáértő zenepedagógus, aki összefogja a csapatot. Benczédi Zsuzsa személyében ez adott volt. És kellett egy-két önkéntes szervező is. Esetünkben Szeredai János volt a mozgatórugó, Sándor Jóska pedig az, aki kezdetben családi házukba hívta az énekelni vágyókat. Aztán adva volt egy magyar gyülekezet, ahol húsvétkor vagy karácsonykor kellő hely és alkalom kínálkozott, hogy áhítattal szálljon az ének az egek magasába. Aztán nem volt március 15, augusztus 20 vagy október 23 úgy, hogy az énekkar ne lépett volna fel akár Kossuth-nótákkal, vagy éppen csíksomlyói szent énekekkel. A repertoár népdaloktól virágénekeken át egyházi és világi művekig egyaránt sokféle stílust magába foglal. S hogy hova jutottak el ezidáig? Växjötől Lundig, Kristianstadból

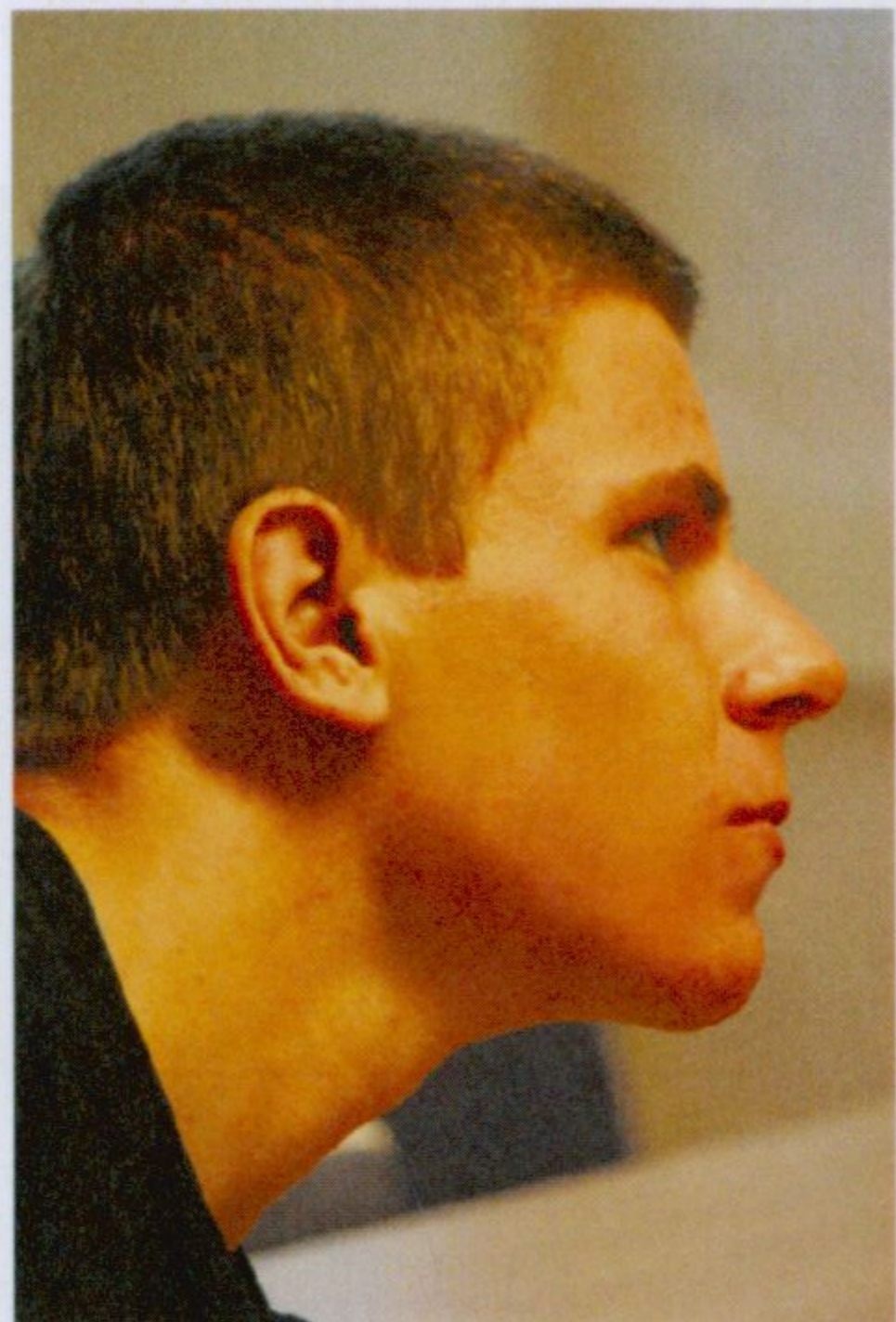

Tångagärdéig s el Göteborgig, s ki tudja még hova? És ki tudja, még hova jut el az ének szárnyán e szépet szerető, szépen éneklő, szépre vágyóknak daloló énekkar? Benczédi Fruzsina, aki kezdettől korrepetál és kísér a próbákon, boldogan viszi magával a szüleitől kapott útravalót. S amikor Benczédi Zsuzsát faggatjuk, miért csinálja, mi készíti erre, így válaszol: Életemet erre tettem fel! (mvp)

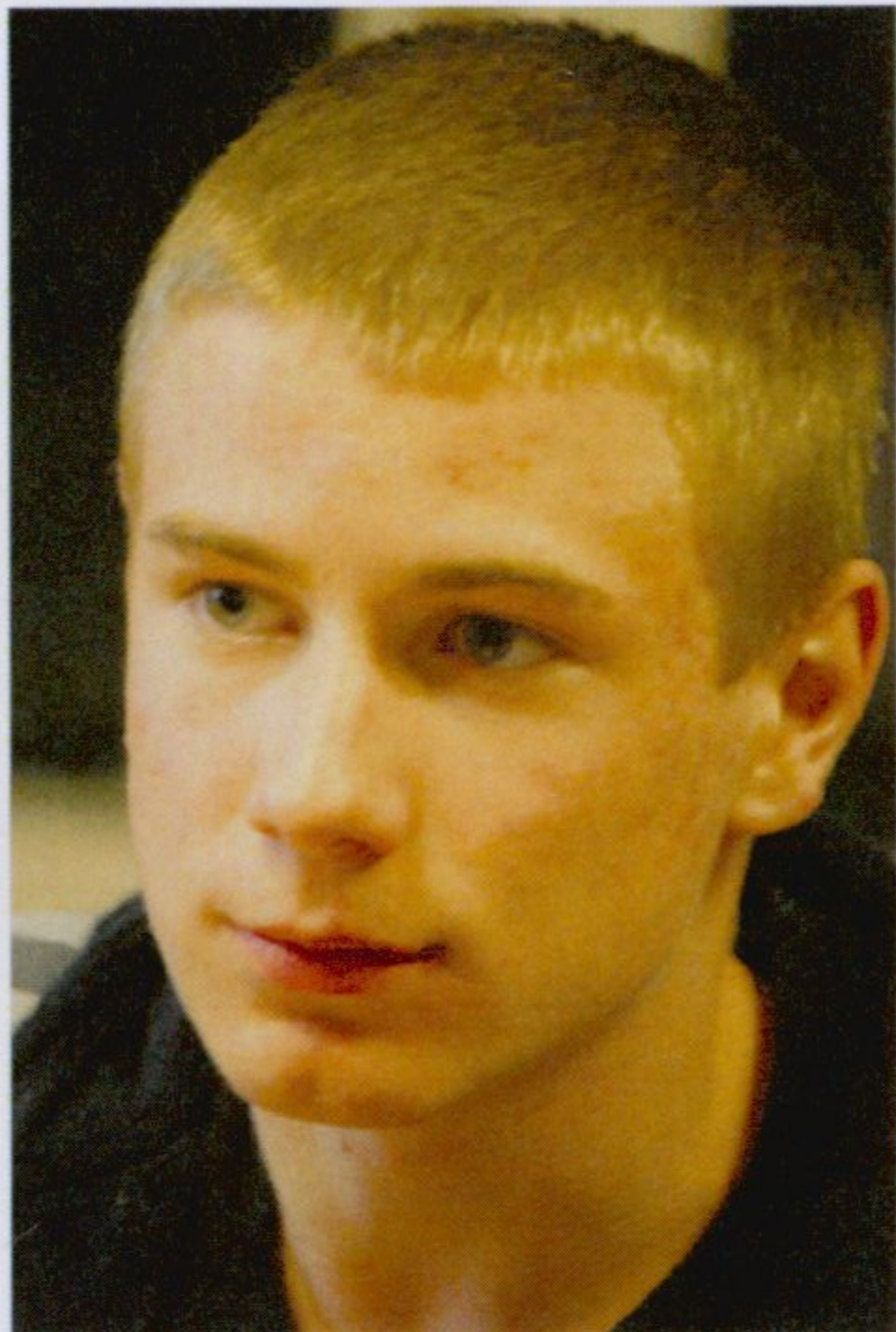

Öröm velük foglalkozni

Igen, öröm velük, tizenéves gyermekeinkkel/ifjainkkal foglalkozni, nyelvünk és hitünk alapvető építőköveiből kitartással falat, bástyát építeni, mely védelmet nyújt zivataros történelmi időkben, életnek-sornak keresztútjain. Öröm látni és tapasztalni, hogy vannak szülők s keresztszülők, akik komolyan vették a keresztelőn elhangzott fogadalmukat, hogy gyermekeiket keresztény hitben nevelik és elsegítik őket az anyaszentegyház közösségébe. Idén tíz konfirmációra jelentkezett ifjúnkért mondunk nekik köszönetet. Nekik, de mindenk előtt Istennek!

László Geri

László Hunor

Hersényi Péter

Egyed Petra

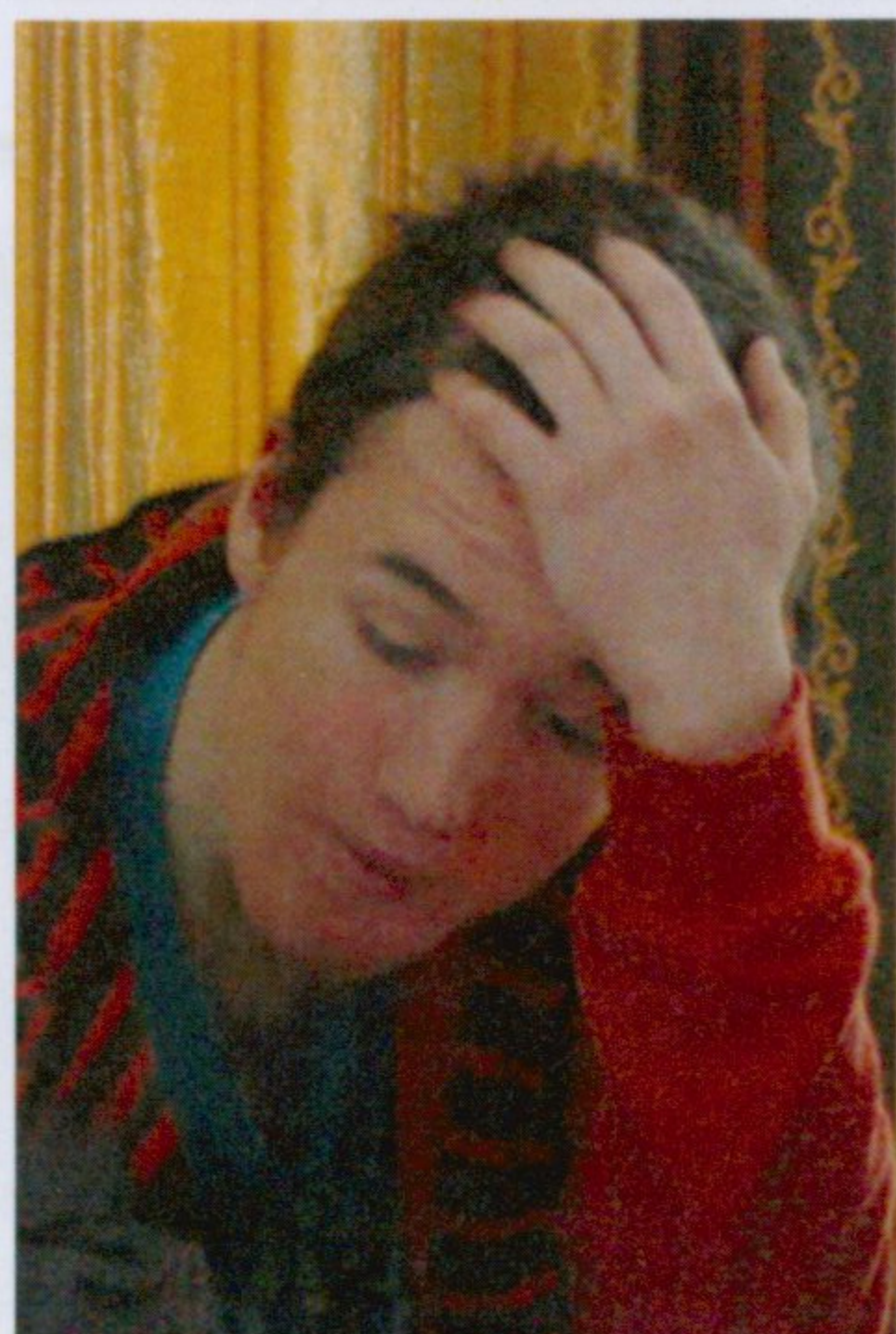
Péter Szilvia

„Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt! Rajta, bátran, megsegít és győzedelmet ad...”

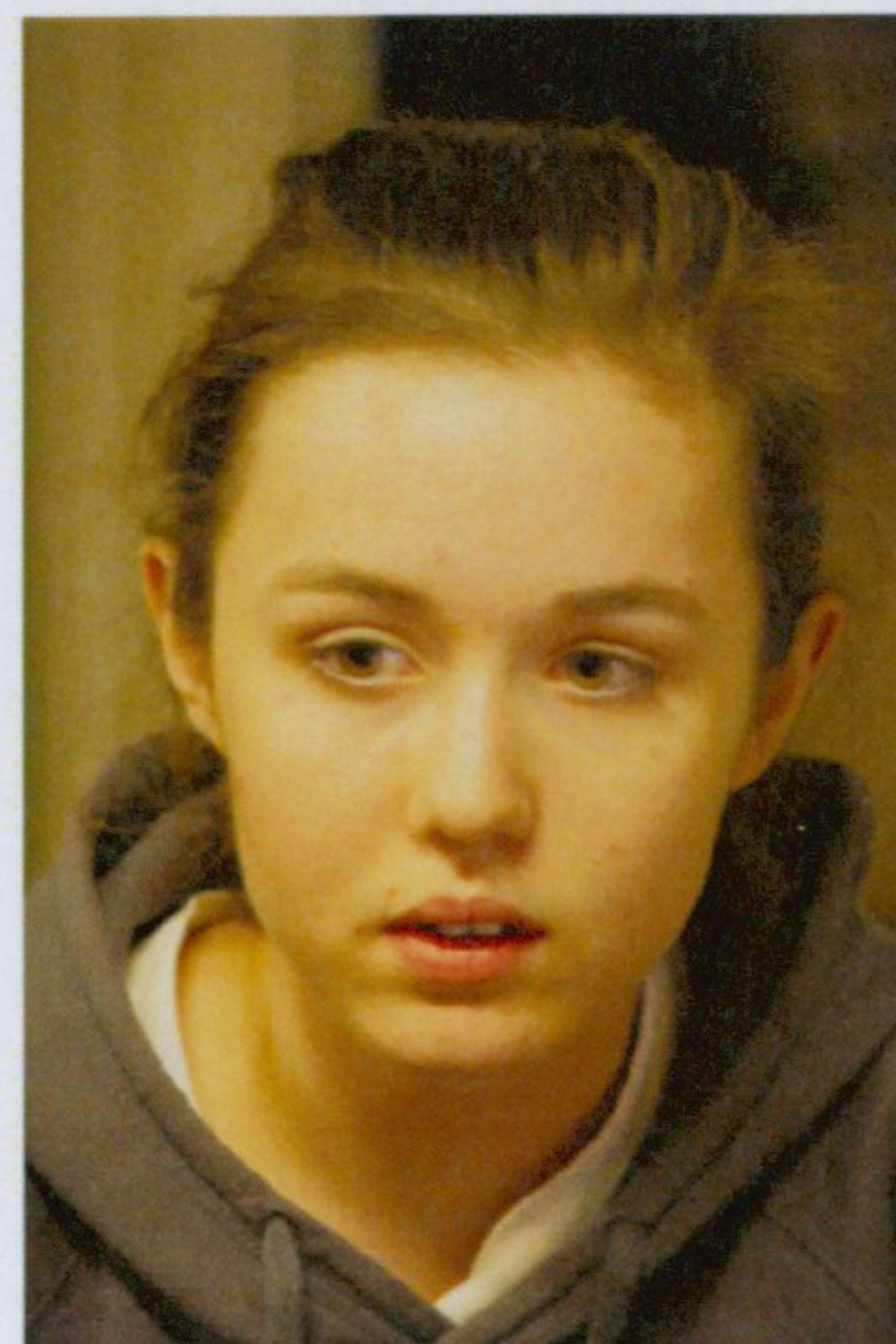
Péter Szilárd

Bálint Palmgren Oszkár

Búzás Gergő

Bálint Palmgren Tünde

Péter Enikő

Húsvéti ételszentelés Csíkszeredában

A katolikusok húsvéti ünnepének évszázadok óta egyik kiemelt mozzanata a jellegzetes húsvéti ételek – kalács, sonka, bárány, tojás, esetenként egy kis pálinka stb. – megszentelése. A székelyeknél ennek nagy hagyománya van, ugyanis hitük szerint Húsvét reggelén a megszentelt étellel való evéssel Isten áldását veszik magukhoz. Csíkszeredában ez a szokás megőrizte évszázados ünnepélyességét, sőt egyre nagyobb támogatás övezi. Felemelő, szakrális élmény. Húsvét reggelén a hívek idén is teljesen betöltötték a város főutcáját, mindkét sávban, fegyelmezetten várva, hogy megjelenjenek a lelkészek és szenteljék meg a hímzett kendőkkel letakart kosárkáikban e célra előkészített ételt. (A híradást és Kovács Csaba P. fotóit a www.erdely.ma honlapról kölcsönöztük.)

A Szent Ágoston-templom

Csíksereda a történelmi Magyarország egyik legkeletibb városa, jelentőségét földrajzi elhelyezkedése és történelmi szerepe egyaránt meghatározta. A XIV. században emelték városi rangra, azóta Csík-, Gyergyó- és Kászonszék központja. Az idők során kiállta a török- és tatárbetörések sorozatát, megmaradva Székelyföld e katolikus szegletének magvaként, megőrizve ősei hitét, szokásait és szellemi örökségét.

A pártállami időszakban a hajdani vármegye-központot az 1968-ban létesített Hargita megye váltotta fel, melynek székhelye lett a város, az ipartelepítés következtében 6-7 ezres lakossága 40 ezresre duzzadt, a szisztematizálásnak nevezett településrombolás következtében eltűnt az óváros nagy része, a városmag kertesi házai helyét hatalmas lakótömbök vették át.

Ez természetesen kihatott az egyházi életre is: a városnak a XVIII. században épült, mintegy 200-300 személy befogadására alkalmas temploma egyre szűkebbnek bizonyult, az új negyedek lakói pedig egyre távolabb kerültek az egyházközség szívéből. Dr. Jakubinyi György érsek 1995-ben létrehozta a Szent Ágoston-plébániát. Azóta „élő kövek, élő lelkek” égisze alatt felépült az 1200 személy befogadására alkalmas templom. Az egyházközség híveinek lélekszáma meghaladja a város lakosságának negyedét: több mint 10 000 lélek szerepel a plébánia nyilvántartásában.

A Szent Ágoston-templom épületegyüttesének hasznos kiterített területe 3720 négyzetméter, két, egyenként 43 méter magas tornyában négy harangot helyeztek el. Templom és kápolna, szolgálati lakások, irodák és ifjúsági központ kap helyet az impozáns épületegyüttesben. Tervezője Albert Homonnai Márton és a Kontur Kft. A templom elhelyezésével, architektúrájával, belső tere hangulatával az égre emeli a szemlélő tekintetét. A nagyszabású építkezés a hívek áldozatkészsége révén, valamint hazai és külföldi állami és egyházi szervezetek támogatásával valósult meg.

A Szent Ágoston-templomot a Gyulaféhevári Római Katolikus Főegyházmegye millenniumi évében, 2009. augusztus 29-én ünnepi szentmise keretében szentelték fel.

A vasárnapi szentmisék, elsőáldozás vagy éppen komolyzenei hangverseny alkalmával a templom zsúfolásig megtelik. Az a templom a liturgikus események mellett közösségi rendezvényeknek: idősök napjának, esküvőknek stb. is teret biztosít.

(A templom és plébánia tájékoztató füzeté alapján)

Schmitt Pált kivégezték

Így látja a volt köztársasági elnök nemzetpolitikai főtanácsadója, a teológus végzettségű Kiss Antal

A húsvéti, médiavezérelte
politikai gyilkosság margójára

„A farkasvakságnak nevezett betegségben a beteg szürkületben, félhomályban feltűnően gyengébben lát, mert a szem képtelen azonnal alkalmazkodni a fényhez.”

(HáziPatika.com)

Kedves magyarok, eljött az ideje, hogy barátom, Schmitt Pál ügyében, mint elnök úr volt főtanácsadója, tíz éve munkatársa, megszólaljak. Ő nem kérte, nem kérné ezt, ahogy Katica* sem, aki több mint 500 kilométeres hátizsákos, gyalogos zarándoklaton vesz részt ezekben a napokban. Mégis meg kell tennem, lelkiismereti kötelességem írnom róluk, most a témát érintő egyre nagyobb lelki szürkületben, a magyarok nagy részét hatalmába kerítő farkasvakság idején.

Írásom talán tartalmaz annyi tanulságot mindannyiunk számára, amivel még szorosabbra húzhatjuk magyar–magyar között a köteléket, mert félreértés senkiben ne legyen: a Schmitt házaspár médiavezérelte politikai legyilkolása nemzeti közösségünk, értékkeremtő szándékaink elleni totális támadás, mely oldalaktól függetlenül megvonta a szellemi „A” vitamint sokaktól, ezért „feltűnően gyengén lát”-tak. (A cikkem elején idézett betegség krónikus „A” vitamin hiányból ered!) Elvakította őket az a média tűzijáték, mely párját ritkítja az újkori magyar történelemben és egyben végérvényesen eldöntötte azt a tényt is, hogy a média, azon belül az internet dobogós hatalmi ág lett, s bizony immár nem a negyedik, ahogy a közvélekedés tartja.

Mondom mindezt azért, mert a tények szinte semmilyen szerepet nem kaptak az ügy két hónapos menete alatt, úgy sikerült Schmitt Pálra sütni a „lop, csal, hazu-

dik” bélyegeket, hogy egyetlen alkalommal sem mondhatta el érveit, adhatta át dokumentumait, nem nézhetett bírálói szemébe. Emlékszünk az evangéliumok sugdolózó, háttérben alkudozó, gyáva farizeusaira, akiknek verdiktjét a főpap és a politikus diszkrét alkuja koronázta meg? És valóban engedtessek meg ennek okán a húsvéti párhuzam: az eljárás mód, a vért és szenzációt akaró tömeg, a pszichózis, a kivégzést kísérő néma sokaság, a Júdás, a gyávák és szótlanok, a kereszt tövében ketten maradók... Kétezer éves forгатókönyv. Virágvasárnap és nagypénteken hallhatjuk a passiót a katolikus templomokban. Az elnök húsvét hetének hétfőjén, egy évvel az új alaptörvény aláírása után lemondott, politikai értelemben halott. Kivégezték. Egy olyan embert, aki egész életében „ha megdobnak kővel, dobod vissza kenyérrel” újszövetségi elve alapján élte életét, aki nem gyűjtött haragosokat, aki elvetette a „szemet szemért” ószövetségi gondolatot, aki békességet szeretett teremteni, abban szeretett munkálkodni, aki ezt képviselte a legnehezebb politikai időkben és a legnehezebb politikai szereplőkkel szemben is mindenütt a világban, aki a harcos „Péterekkel” rendre elrakatta a kardot, – most kard által veszett el. A parlamenti karzatokon és az interneten kaján fiatalok élcelődtek és élcelődnek „Pali bácsin”, a gúny és megvetés céltáblájává tették.

Félreértés ne essék, nem akarok egy hozzánk hasonlóan esendő, számtalan hibával bíró embert szentként bemutatni, de az őt ért méltánytalanság mellett nem lehet szó nélkül elmenni, az eljárás mögötti „farizeusi” (a magukat igazként beállító képmutatók) forгатókönyvre leginkább az ördögi jelző illik. Igazáért immár az általa felkért jogi iroda küzd. Csókay Andrásnak, a SOTE** egyik PhD.*** témavezetőjének az idegsebész tühegyfinomságú érvelésénél jobbat én sem tudok írni magáról a dolgozatról. A derék magyar orvos a Magyar Hírlapban a következő rövid, de tartalmi szempontból nagyon lényeges cikke a következő, érdemes figyelmesen végigolvasni:

„Mai napig a PhD-knak nem kötelező új eredeti gondolattal előállni. A 92-es kisdoktori bőven alatta van a mai PhD.-nak, de az akkori kandidátusi értekezések követelményrendszerének is. Jómagam is PhD. témavezető vagyok az egyik SOTE PhD. iskolában. A jelöltnek azt kell bizonyítania, hogy „alkalmas önálló tudományos munka végzésére” – írja a szabályzat. Több akadémiai nagydoktorral is beszéltem. Még a megjelent tankönyvet nemhogy megjelent cikket is idézhetek, ha megjelölöm az eredetét a mű végén. A magyar tudományos életben, aki újat mond, annak valóságos Canossát kell járnia (ez személyes megtapasztalás is) ezért a tudományos művek 90–98%-ban semmiféle

*Katica – Makray Katalin, Schmitt Pál köztársasági elnök felesége

**PhD – tudományos fokozat, a latin „*philosophiae doctor*” (= a filozófia doktora) rövidítése. Az angolszász országokban PhD vagy DPhil (=Doctor of Philosophy), Skandináviában „dr. phil.” a rövidítése.

***SOTE – Semmelweis Orvostudományi Egyetem,

új tudományos ötlet, felfedezés nincs. Ezek ún. összegző művek, melyeknek igenis van tudományos értékük, a társadalom számára közreadják az addigi eredményeket, ahogy az Elnök úr is helyesen fogalmazta. Meg is bolondulna a tudományos világ, ha annyi felfedezés lenne, ahány kisdoktori, PhD. vagy éppen nagydoktori. Tehát *a plágium vád abban a pillanatba nem áll meg, ha van bármiféle utalás, hogy honnan történt az idézet.* Ez pedig fellelhető a Köztársasági Elnök úr munkájában, úgy tudom a dolgozata végén. Hogy mennyi a szöveg, amit idézni lehet, arra nincs szabály. Azt nyugodtan állíthatjuk, hogy a teljes szöveg is lehet különböző cikkekből, ill. tankönyvekből való idézet, a végén egy rövid összefoglaló értékeléssel, ami jelen esetben is megtörtént. Mindezek figyelembe vételével érthetetlenek az elítélő reakciók a balliberális, ill. jobboldali ellenzék részéről. A SOTE szenátusának valamiféle „kihagyása” lehetett, ami azzal magyarázható, hogy ott csupa akadémiai nagydoktor ül, így nem tudtak elvonatkoztatni attól, hogy a nagydoktorihoz valóban kell újszerű elem beépítése. Ezt lehet korrigálni, nem kell a Rektor úrnak sem lemondania. Minden tiszteletünk az Elnök úré, hogy nem adta fel és állja a sarat. Keresztény ember nem sértődhet meg, ahogy ő is teszi. A Jóisten megadja az erőt neki. Ideje lenne egy nagy békemenetnek érte is.”

Eddig az idézet. A Csókay professzor úr által felsorolt tények senkit nem érdekeltek, érdekelnek, ahogy az egykori TF, ma a SOTE Testnevelési Karának közel 1200 oldalas vizsgálati anyaga sem a 220 oldalas kisdoktori dolgozatról, melynek végkövetkeztetése is az előbb leírtakra jutott. Elnök úr a Magyar Televízióban és a Magyar Rádióban, majd hétfőn a Magyar Országgyűlésben szintén elmondta, amit mindig is mondott: legjobb tudása szerint, a kisdoktori értekezések akkori szabályainak megfelelően készítette el írását, melynek végén több mint húsz forrást jelölt meg.

A bejelentéstől számított két hónap alatt sikerült a magyar emberek egy jelentős részében a sulykolás, ismétlés, a rágalmozás fokozásával olyan hangulatot kialakítani, hogy neki szinte senki nem hitt már. Ez a média hatalma, az internet hatalma. Az Indexen egy cikk főoldali értéke 1,2 millió, az origón 7–800 ezer Forint, a hvg.hu-n 4–500 ezer Forint. Volt olyan nap, amikor csak főoldalon 4–5 cikk szerepelt az előbb említett médiumok akár mindegyikén. A több mint két hónap leforgása alatt a magyar média világába több milliárd Forint értékű felület foglalkozott az úgynevezett „plágiumüggyel”, a szót belekódolva a fejekbe. Kommunikációs szempontból kiváló munka, fiataloknak, bloggereknek, mémelőknak remek gyakorlóterep volt. No és hogy ez egy ember élete, azé az emberé, aki évtizedek óta szolgálja nemzetét? A hangulat, a gyűlölet, a megvetés fokozása egészen félelmetes méreteket öltött, internetes tömeghisztériává fajult. Emlékszünk a „Valahol Európában” című film hátborzogató felszólítására: „Gyerekek, könyörgök, akasszuk fel!” Itt, ahogy kétezer éve a minden koncepciók perék archetípusaként, ez történt. Aztán már a

teljesen fékevesztett suttogópropaganda: csak póttag volt az olimpiákon, közepesen beszél angolul, a korrupt Samaranch hátán lett a NOB alelnöke... A Parlamentben pedig a karzatokra bejuttatottak kéjes sikolya tette teljessé ezt a megaláztatást. Ő pedig odaállt vádlói elé, és az ország, a nemzet egységének megőrzése érdekében – lemondott.

Kedves Magyar Barátain! Tudjátok, ez mit jelent? Fogságba kerültünk, mert sötét hatalmak elérték, hogy magyar magyarnak farkasa lett, s a farkasvakság okán pedig szürkületben egymást faljuk fel. A sötét külföldi erők pedig hangosan nevetnek, kacagnak, mulatnak e magyar sorstragédián: magunk gyengítjük magunkat, saját immunrendszerünket tesszük védtelenné. Aztán jönnek ők és sokadszorra viszik a javainkat. Mert újból azzal vagyunk elfoglalva, hogy plebejus vagy arisztokrata elnök kell, ki a fasiszta, ki a komcsi, ki figyelt meg kit, miért, kinek hol a dolgozata, ki volt a témavezetője, a jól fésült főtudós kikéri magának a tudatlanságot és a sor végeláthatatlanul folytatható.

Schmitt Pál, egy budafoki sváb család magyar, katolikus gyereke, sikeres ember, Magyarország (volt) köztársasági elnöke. Ma? Európában? Kiáll nemzete ügyéért? Aláírja az új Alaptörvényt? A házasságot férfi és nő kapcsolatának tartja? Erőt sugároz, erőssé válásra biztat, sportra, kitartásra? Ugyan! Hibátlanul fésült tudós, horpadt mellű, testnevelésből felmentett értelmiségi, iskolázatlan, szellemi, lelki „magasabbrendűek”, a mértékadók mind-mind beálltak az őt ellehetetlenítő táborába, és farkasvakságukban, egyre csillapíthatatlanabb éhségükben felfalták őt. Magyar magyarnak lett farkasa. És ez így is lesz, kedves magyar barátain, mert ez a cél... Sötét, a háttérben immár kilencven éve, hatvan éve, húsz éve, tíz éve, két éve munkálkodó titokzatos erők célja: – el kell veszíteni éleslátásunkat, el ellenálló képességünket, el kell fogynunk, meg kell szünnünk magyarnak lenni, meg kell szünnünk kárpát-medenceinek lenni. Ugyanis hiányzik az éleslátáshoz az „A” vitamin. „Isten áldását kérem Magyarországra, a nemzetre, és az Önök munkájára!” – fejezte be a beszédét az elnök. Nos, magyarok, látva Schmitt Pál médiavezérelte ördögi kivégzését, csak az Isten áldása marad, semmi több. És az hol van?

Utóirat

Katica napi több mint harminc kilométert gyalogol, imádkozik talán Paliért, talán a családért, talán értünk, magyarokért. Barátként, munkatársként sem volt könnyű átélni az elmúlt napokat, Elnök úrnak sem könnyű. Nevetnek rajta, nevetnek rajtunk. Elnök úr meglátogatta Katicát, mert születésnapja volt Nagycsütörtökön, aztán Schmitt Paliként hazament, sofőr nélkül, őrség nélkül Nagypéntek magányába. Ő májusban lesz hetven éves.

Vigyázzunk rá!

Kiss Antal

nemzetpolitikai főtanácsadó

A vallásos emberek toleránsabbak

A 2012. április 3-án elhunyt Prof. Kopp Mária emlékére

Prof. Kopp Mária egyetemi tanár, a Semmelweis Egyetem (SE) Magatartástudományi Intézetének tudományos igazgató-helyettese 2012. március 22-én előadást tartott az Örökimádás templomban. A nagyszerű és hiánypótló „Hit és gyógyítás” című előadássorozat keretében a nemzetközileg elismert orvos-pszichológus a családi élet és a vallásosság lelki és élettani előnyeiről beszélt.

A hívő fiatalokkal, egyetemistákkal és ifjú házasságokkal teli templomban Kopp Mária pályájáról és a pszichológia aktuális kérdéseiről beszélt. A professzor asszony úgy beszélt, mint aki tudja és megélte, amiért küzd: – nyolcgyermekes családból jött.

Szülei szeretetben, keresztény-nemzeti értékek alapján nevelték fel gyermekeiket. Édesapja a Fővárosi Képtár igazgatója volt, akit a kommunisták azért menesztettek posztjáról, mert nem volt hajlandó elítélni Mindszenty József hercegprímást. Teljesen belebetegedett menesztésébe, a rengeteg stressz hatására elvesztette szeme világát. Egyike volt a magyarság névtelen hőseinek, mártírjainak.

Kitelepítették őket: Máriának kilométereket kellett gyalogolnia az iskoláig. Középiskolába a legendás „Patrónába” járt, származása és a keresztény szellemiségű gimnázium miatt csak harmadszorra, a szerencsének köszönhetően vették fel az orvosegyetemre. Később a pszichológia szakot is elvégezte. Hitt abban, hogy család és karrier nem zárja ki egymást. Mint mondta, ő maga élő példa erre. A családos embereknek sokkal jobb az életesélyeik és könnyebben viselik a stresszt.

A legutóbbi napokig Kopp Mária vezette a „Népesedési Kerekasztalt”, vezető szervezője volt az Európai Unió és a WHO (Egészségügyi Világszervezet) számos projektjének. Többek között az Unió „Depresszió és Öngyilkosság Megelőzési Csoportját” vezette.

Dr. Kopp Mária előadásában közérthetően beszélt férfi és női hormonokról, és arról, hogy a családalapítás jótékony hatással van az idegrendszerre és hosszabb életűvé tesz. Kitért kiemelt kutatási területére, az oxitocin nevű női hormorra, amely végigkíséri a nők életét: stresszlelkűdő hatása van, és neki köszönhetően lesz az egyébként fájdalmas szülés is elviselhető, de szoptatáskor is felszabadul e hormon. Elmondta, hogy szeretnék az apukákat is bevonni a szülés folyamatába, amelynek rengeteg pozitív élettani hatása van, s amely így is megfogalmazható: „Pelenkázz, tovább élsz!” Munkatársaival „Apafüzetet” készítettek, amelyet a jövőben minden „kispapának” eljuttatnának.

Kopp Mária elmondta: nemzetközi felmérések bizonyítják, hogy az Európai Unióban a magyar fiatalok tartják

a legfontosabbnak a családalapítást. Ennek ellenére a tervezett gyermekeknek csak egy töredéke születik meg. „Vajon miért, szerintetek mi ennek az oka?” – tette fel hallgatóinak a kérdést a professzor asszony. A Népesedési Kerekasztal szakértői is többek között arra keresik a választ, hogyan lehet összeegyeztetni a munkavállalást és a családalapítást? Napjainkban egyre kitolódik a gyermekvállalás, amelyet nem lehet a végtelenségig halogatni. Családbarát munkahelyeket szeretnének létrehozni, és várják az érintettek véleményét, javaslatait.

A modern világ az önzésre és a költekezésre buzdít. A gazdasági lobbiban érdekelt, hogy minél több magányos ember legyen: „Felmérések bizonyítják, hogy az egyedül élők inkább hisznek a reklámoknak és több pénzt költenek.” Kopp Mária kiemelte és méltatta a keresztény ifjúsági közösségek szerepét, amelyekben számos fiatal találhat párt. Elmondta, hogy a kölcsönös bizalmon alapuló házasság fontos egészségvédő tényező: „A házasságban élő férfiak a kutatások szerint kevesebbet isznak és dohányoznak.” A házasság sajnos tabu, és nemcsak Magyarországon.

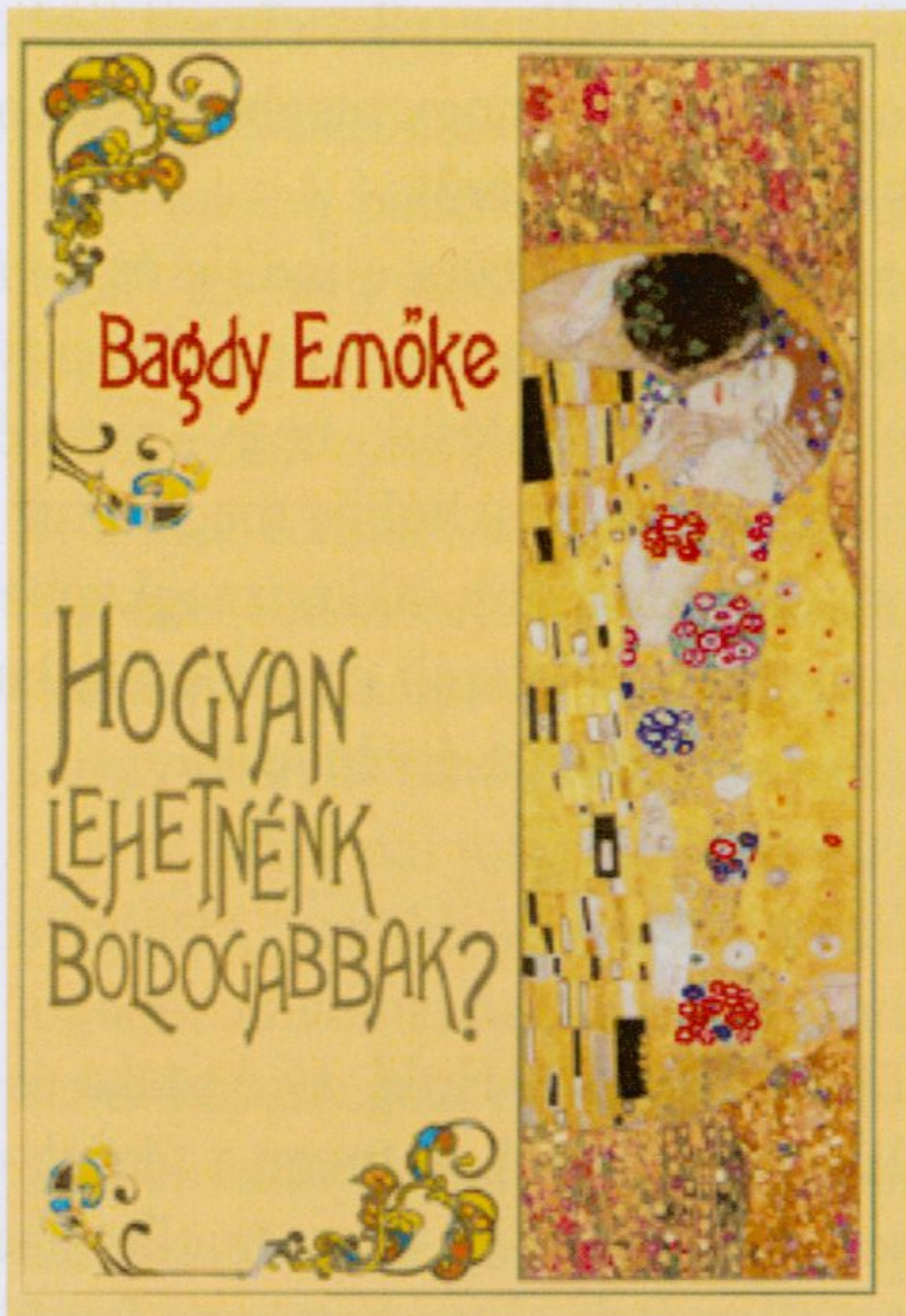
Hosszú idő óta először a magyar elnökség alatt foglalkoztak kiemelt témaként az Európai Unióban a családalapítással. Sokat segíthet a helyzeten, hogy az érintett oktatási intézményekben jövő évtől bevezetik a „Családi életre nevelés” elnevezésű tantárgyat.

2012. március 15. alkalmából Dr. Kopp Mária egyetemi professzor a Parlamentben tudományos eredményei és több évtizedes, példamutató, áldozatos oktatási munkája elismeréseként a Magyar Érdemrend középkeresztjével csillaggal polgári tagozata kitüntetését vehette át. Március 22-én az Örökimádás templomban még megtartotta fennebb idézett előadását. Április 3-án elhunyt. 71 éves volt.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem rektora, Dr. Szuromi Lajos mély megrendülését fejezte ki a professzor asszony halálával kapcsolatban: „Dr. Kopp Mária halálával nemcsak a hozzátartozókat és ismerősöket érte nagy veszteség, hanem az egész magyar tudományos életet. Olyan értékek mentén gyakorolta tudományos működését, amelyek széteső kultúrájú világunkban egyre inkább háttérbe kerülnek. Az egészséges új generációk felnevelése érdekében végzett kutatásai és előadásai éppen ezekre az értékekre és azok tudományos megalapozottságára hívták fel a figyelmet. Dr. Kopp Mária, akit erős szálak fűztek a Pázmány Péter Katolikus Egyetemhez is, Nagyhéten szólította magához az Úr. A Nagyhét üzenete pedig a megváltás és a feltámadás”. Isten nyugosztalja!

Gémesi Gábor írása alapján

„Személyes boldogulásunk is azon múlik, megértjük-e kölcsönös egymásrautaltságunk törvényét.”

Szemelvények

Bagdy Emőke: Hogyan lehetnénk boldogabbak? című könyvéből

Az elkötelezett odatartozás, a szeretet, az egymásra figyelő segítőkészség, a felelősségvállalás, az örülni tudás, a boldogító párkapcsolatok és szeretetkötelékek lélekápoló erői, a hála, a megköszönni tudás és a megbocsátás megannyi erő, amelyek által megújulhat az életérzésünk, javulhat az egészségünk.

Ami ebbe a könyvbe belefért, csupán egy csepp talán az életbúsulás, a reménytelenség, a megkeseredés lelki kövültségeinek feloldására, de ha személyesen is utána-gondolunk, vajon érvényesek-e az életünkben ezek a tanítások, akkor máris előbbre lépünk az önismeretben és kapcsolataink minőségének tökéletesítésében.

Nincs tökéletes, probléma nélküli élet, a küzdésmentes jóllétben elpuhulna a test, és elbutulna az elme. Jól tudjuk, hogy nem azok az életélvezők, akiknek minden dologból a legjobb van, hanem azok, akik a legjobbat tudják kihozni abból, amijük van.

Amiért erőnket, időnket, képességeinket adtuk, és az meghozta a bevetés eredményét, rögvessz örömezt szül. Ami viszont befektetés nélkül az ölnkbe pottyán, az nem lesz igazán a „miénk” – tulajdon lesz, de nem a lelkünk része, nem válik életünk fontos darabjává.

A konzumizálódott, fogyasztói világ globalizációs folyamatából következik, hogy politikai rendszereket átívelően veszedelmes „izmussá” vált a konzumizmus, amely az értékvilág középpontjába az agyiakat állította. Ezek csúcán a fő szimbólum, jelen korunk mammona ül, a pénz. A legfőbb mozgatóerőt képviselő pénz és az ebből megvásárolható anyagi javak középpontba kerülésével a „cuccipar” (az

elnevezés Végh László atomfizikustól származik 2002-ből) fölébe került a humanisztikus alapértékeknek, az éltető emberi kapcsolatoknak, az egészségnek, az egymásrautaltság kölcsönösségi léttörvényéből eredő altruizmusnak, s mindannak, ami az embert „boldogítja”. A külső (tárgyi, anyagi) értékek esendősége nem engedi a biztonság élményének átélését. Jean Paul Sartre ezt így fogalmazta meg: aki az anyagi javak birtoklásán, hatalmán át határozza meg identitását, azt, hogy ki ő a világban, az homokvárba épít. Retteghet, mert ha javait elveszti, akkor semmivé válik. A közelmúlt világgazdasági és bankcsődje egyértelműen szembesített bennünket ezzel.

Az egészségvédő megbocsátás

Lehetetlen felnőnünk testi, lelki és kapcsolati sebek, „traumák” nélkül. Miképpen a testi seb gyógyulásához megtisztításra, gondozásra, kezelésre van szükség, a lelki és kapcsolati sebesülések is ápolásra, ellátásra szorulnának. Az elidegenedett, részvét, szánalom, irgalom nélküli, érzelmi-leg hideg világban szinte *Tóth Árpád Lélektől lélekig* című versének sorai szólnak legőszintebben arról, hogy „Ó jajj, barátság, ó jajj szerelem, / Ó jajj az út lélektől lélekig, / Küldözzük a szem csüggedt sugarát, / S köztünk a roppant, jeges úr lakik”.

Az ember nem egymagában él a világegyetemben, az önmegvalósításra képtelen a másik ember nélkül. Ez a transzperszonalitás. Az én létezésemben a te létedet tisztelettel és szeretettel tudomásul veszem. Támogatlak téged, és te is támogatsz engem. Bár külön kis világ, egyedi kis univerzum vagyunk, mégis elfogadjuk kölcsönös egymásrautaltságunkat, és azt a tényt, hogy a nagy egész szükségszerű részei vagyunk.

Az ember egyrészt önmegvalósító lény, hiszen ahogy halad előre az életúton, kell hogy legyen barátja, szerelme, családja, gyermeke, egzisztenciája, pénze, másrészt pedig öntranszcendáló lény, vagyis előbb-utóbb foglalkoznia kell azzal is, amiben létezik, ahol és akikkel él, miképpen része a valóságnak, hogyan tartozik az univerzumhoz, mi az életének az értelme, célja, jelentése. A pszichológia bebizonyította, hogy lelki fejlődésünkben a negyvenes éveinkre az úgynevezett életközép fázisba jutunk, és akár akarjuk, akár nem, megindul bennünk egy transzcendáló mozgás, vagyis elkezdünk foglalkozni azzal, hogy mi végre élünk, hol a helyünk a világban, az életünk csak véletlenek műve, vagy működik benne valamiféle törvényszerűség?

Mi történik a szervezetünkben, amikor sérelmet, haragot, büntudatot, szégyent hordozunk magunkban, és mit is kellene tenni ilyenkor?

A lelkünkben hordozott sérelmeknek, a megbocsátásra való képtelenségnek, a tehetetlenségérzésnek és a megszorodottságnak a sejtek normális működését befolyásoló biokémiai hatása van, amely nem engedi, hogy a szervezet a saját lehetőségei szerint optimálisan működjön.

Sajnos, az emberi élet akármelyik területét nézzük, bővelkednek azok a helyzetek, amikor megbántjuk egymást a legérzékenyebb pontjainkon. Ez így van a párkapcsolatban, a családi életben, a munkahelyen, a barátságokban, a tágabb emberi kapcsolatrendszerben és a népek egymás közötti viszonyában is. Sértőt és sértettet egy láthatatlan, negatív kapcsolat köti össze mindaddig, amíg a kettejük között lévő feszültséget fel nem oldják. Amíg hagyják, hogy a gyűlölet, a harag, a sértettség, a büntudat, a fájdalom bennrekedjen, és odabent pusztítson, addig mikroszinten össze vannak kötve. Mindkét fél érdeke, hogy a negatív érzésektől megszabaduljanak.

Aki ismeri a *Miatyánkot*, könnyen emlékezetébe idézi azt a szakaszt, hogy „*Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”. Péter megkérdi Jézust, „*Hányszor lehet az én atyámfiaának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom*”. Jézus azt feleli: „*Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is*”. Buddha is kijelenti, hogy „*Haragod a tenyeredben tartott parázs, téged éget, csak önmagadat pusztítod vele*”. A nagy világvallások döntő többsége azt tanítja, „*ne menjen le a nap a te haragoddal*”, és a gyűlölködést, a megszegyenítést, a titokhordást, a büntudatot mind igyekszik az emberből valamilyen rítus, valamilyen szertartás kíséretében világra segíteni. Erre való például a katolikus vallásban a gyónás és áldozás, vagy a bűnbánati hét a reformátusoknál, amikor az úrvacsoravétel előtt minden este végiggondoljuk és megbánjuk bizonyos vétkeinket. Ez valóságos lelki nagytakarítás.

Mi is valójában az igazi megbocsátás? Biztos, hogy nem azonos azzal, ha *megkegyelmeznak* valakinek, mert az csak a kegyelmet gyakorló személy fölényhelyzetét domborítja ki. Nem lehet azonos az *elnézéssel*, mert az a tettét valójában igazolná. A *mentség* keresésével sem azonos, mert az érvek a felmentés felé vihetnének. Nem lehet azonos azzal sem, hogy „*felejtjük el*”, hiszen aki így tesz, az nem akar szembenézni a történetekkel. A megbocsátás a bennünk mások ellen hordozott harag, indulat, gyűlölet, sérelem és a saját fájdalom, bánat, büntudat és lelkipurítás elengedése. Pozitív dimenziója felemelő érzésekben, a „*jó ember vagyok*” átélésében, a belső elégedettségben, és az eredetileg negatív indulat úgynevezett reakcióképzésében jut kifejezésre. A reakcióképzés olyan lelki feszültségcsökkentő módszer, amelyben a negatív érzéseket pozitívba fordítjuk át egy bizonyos, nekünk jelentős személyre vonatkozóan. A megbocsátás esetében ez azt jelenti, hogy nemhogy rosszat, de jót kívánunk a sértőnek, imádkozunk érte, és az „*aki téged megdob kővel, dob vissza kenyérrel*” bibliai elvet követjük. A megbocsátó ember lemond a bosszúról. Ha valaki csak azután oldozza fel a vétket, ha az már megbűnhődött valami módon, ezt *bosszúálló megbocsátásnak* nevezzük. Aki viszont a tett jóvátétele (vezeklés, engesztelés, pozitív cselekedetek) után bocsát meg a vétkesnek, az úgynevezett restitáló, azaz a *helyreállító megbocsátást* részesíti előnyben. Ez emelkedettebb, nemesebb mód mind a vétkes, mind a sértett részéről.

A vallásgyakorló vagy spirituálisan elkötelezett emberek nagyobb készséget mutatnak arra, hogy megbocsássanak maguknak és másoknak, mint a nem hívők.

A lelkiismeret az, amely a büntudatot elindítja és jóvátételért kiált. A vallásokba pontosan azért vannak beépítve a különböző felmentések és megbocsátások, hogy levegyék rólunk a terhet, ha már kiadtuk magunkból és megbántuk a bűnünket. Ha megbánjuk és vezekelünk, akkor megkaphatjuk a feloldozást. A vallásokban ritualizált megbocsátásban tehát a helyreállító megbocsátás módja érvényesül.

Nőiség, „női lélek” és a férfi

Mint az Ég és a Föld, a Nap és a Hold, az éjszaka és a nappal, olyan módon állnak egymással szemben a férfiak és a nők, ám *contraria sunt complementa*, azaz az ellentétek kiegyenlítik egymást. Az ellentétek olyan hatalmas feszültséget tartanak fenn, és olyan vonzerőt gyakorolnak egymásra, mint amelyet a mágnes két pólusa, vagy a pozitív töltésű atommag és a negatív töltésű elektronok. Tudjuk, hogy az ellentéteknek eme feszültsége különleges vonzerőt is teremt.

Az élet fennmaradása, de személyes boldogulásunk is azon múlik, megértjük-e biológiai és kulturális evolúciónk parancsát: kölcsönös egymásrautaltságunk törvényét. Az ember alapvetően társas lény. Már az anyaméhben is szíve alatt hordoz édesanyánk, s ettől kezdve az életünk társas körülmények között zajlik. Ha nem volna a szerető, védő, óvó, gyámolító személyes kapcsolatrendszer, akkor vajon hogyan tanulnánk meg emberi módon érezni, szeretni, örülni, ragaszkodni, felelősséget érezni?

Egymásrautaltságunkban mi, nők és férfiak teremtetők boldogsággal tudunk rátalálni a másikra. Alapvetően különbözők vagyunk: Amint Karinty Frigyes megfogalmazta: Férfi és nő... Hogyan is érthetnék meg egymást, hiszen mindegyik mást akar: a férfi a nőt, a nő a férfit.

A férfi a teremtés koronája.

A női és férfi test különbözősége biológiailag determinált. A férfitestnek nagyobb az izomtömege, a női testé kisebb. De cerebrális, agyi és mentális, értelmi különbségek is vannak köztünk. A férfinak nagyobb térfogatú az agya, tömegesebb a homloklebenye, a bal agyféltekéje differenciáltabb, de sérülékenyebb is. Töprengő gondolkodás, spekuláció és emócióhiányos racionalitás jellemző rájuk. A nőknek nagyobb és fejlettebb a kisagyuk, mely többek között az egyensúlyt, a harmonikus és esztétikus mozgást vezérli. A nőknél a jobb agyfélteke a domináns, de az a sérülékenyebb is. Érzelmi események hatására a nők sokkal nagyobb emocionális és hangulati kilengésekre hajlamosak. Ha belefáradnak a gondokba, önfeledten megesznek egy tábla csokoládét, s ez az önvigasztalás a „*bánatháj*” szomorú eredményéhez vezet. A női nemi hormon, az ösztrogén a nőies magatartást szabja meg.

A férfi inkább problémamegoldó, nekimegy a helyzetnek, mindenáron aktív, küzd, és így próbál megoldást találni. A nő inkább belsőleg megszenvedi a problémát, és rágódik rajta. Ám ha a probléma megoldhatatlan, nincs más út, mint az elviselés. Az elviselés képességében a nők jeleskednek. El tudják szenvedni, megélni, túlélni a reménytelen helyzeteket is, míg a férfinak megoldást kell találnia mindenáron. Ha a férfi nem tud előrejutni, és beletörik a próbálkozásba, az szer- vi és lelki önkárosító hatásokat produkál nála. Ezért olyan sok a negyvenes-ötvenes éveikben járó férfiaknál az infarktus.

A férfiaknál jobb a vizuális tájékozódás, a látásélmény, a térlátás, tisztább a jobb-bal orientáció, jobbak az absztrakt logikai, matematikai, a szerkezetáttekintési képességek, a zenei képességek. A nőknél nagyobb az észlelési sebesség, jobb a részletek megfigyelési képessége, nagyobb a szókin- csük, verbalizációs képességük, gyorsabb a szótalálásuk, a kötött műveletekben gyorsabb a számolási gyakorlatuk, pontosabb az íz- és szagtájékozódásuk, jobb az érzékelési, az arcfelismerési képességük, előbb tanulnak meg beszélni.

A nembeli lényegünkből fakadó pszichikus különböző- ségeinket elemezve is arra a következtetésre jutunk, hogy na- gyon egymásra vagyunk utalva. Akkor mi itt a baj, ami miatt nők és férfiak oldalán egyaránt oly sok boldogtalansággal ta- lálkozunk? *Dabbs* szerint evolúciós és kulturális fejlődésünk konfliktusa a „*paradoxonba szorulás*” a férfi és a női sors- ban. Hogyan áll ez elő? Magyarozatát a félreértett, rosszul értelmezett emancipációban lelhetjük fel. Eredetileg a nők a választójogért küzdöttek, nem az uniformizációért, amelyben egy nőnek életvezetésében, munkájában férfivá kellene vál- nia, hogy azonosan értékeljék. Ha az „*emberi norma*” a férfi érték, akkor a nő átveszi a férfi szerepeit, így „*kevesebbé*” teszi a férfit. Győzelme mégis csak vereség lehet. A férfira olyan feladatok hárulhatnak például a családi munkamegosz- tásban, amelyek a mellette „*férfisorsot*” vállaló nőtől szár- maznak át rá. Az egyre nőiesebbé váló férfiak és egyre fér- fiasabbá váló nők világa az uniformizálódás rémképét vetíti előre, amelyben az „*egyenrang*” a szerepek összemosásából következő nemi szerepfosztottság. Ez kétoldalú veszteség- ként jelenik meg. Végül már csak a nemzés marad a férfi saját szerepköre (ha képes rá), és a megtermékenyülés, a terhesség a nőé (ha képes rá). A többi uniformizált, közös.

Jelenünkben az értékvilág vezető mércéje a „*teljesít- mény*”, a termelés fokozásának céljából. A fogyasztói tár- sadalom nemi különbségektől függetlenül a munkát és an- nak produktumát állítja a középpontba, mint vezető értéket, miközben a „*jóléti társadalom*” hedonisztikus üzenetével áraszt el bennünket: „*Legyen neked jó, mert megérdemled!*”

„*Harcoldj, dolgozz, küzdj!*” – szól a parancs a nőnek is. Tőle is férfiteljesítményt várnak el, legalábbis ezt jutal- mazzák, értékelik. A nembeli lényeg (anyaság, családepítés) funkciói nem képviselnek társadalmi értéket. Férfisorba szo- morodik a versengő lény, feminista lehet belőle. Az esély- egyenlőségi küzdelem is rossz vágányra fut, ha ez nem az

általános, humán méltóságért, egyenértékűségért harcol, ha- nem a nő férfimércékért és -értékekért verseng.

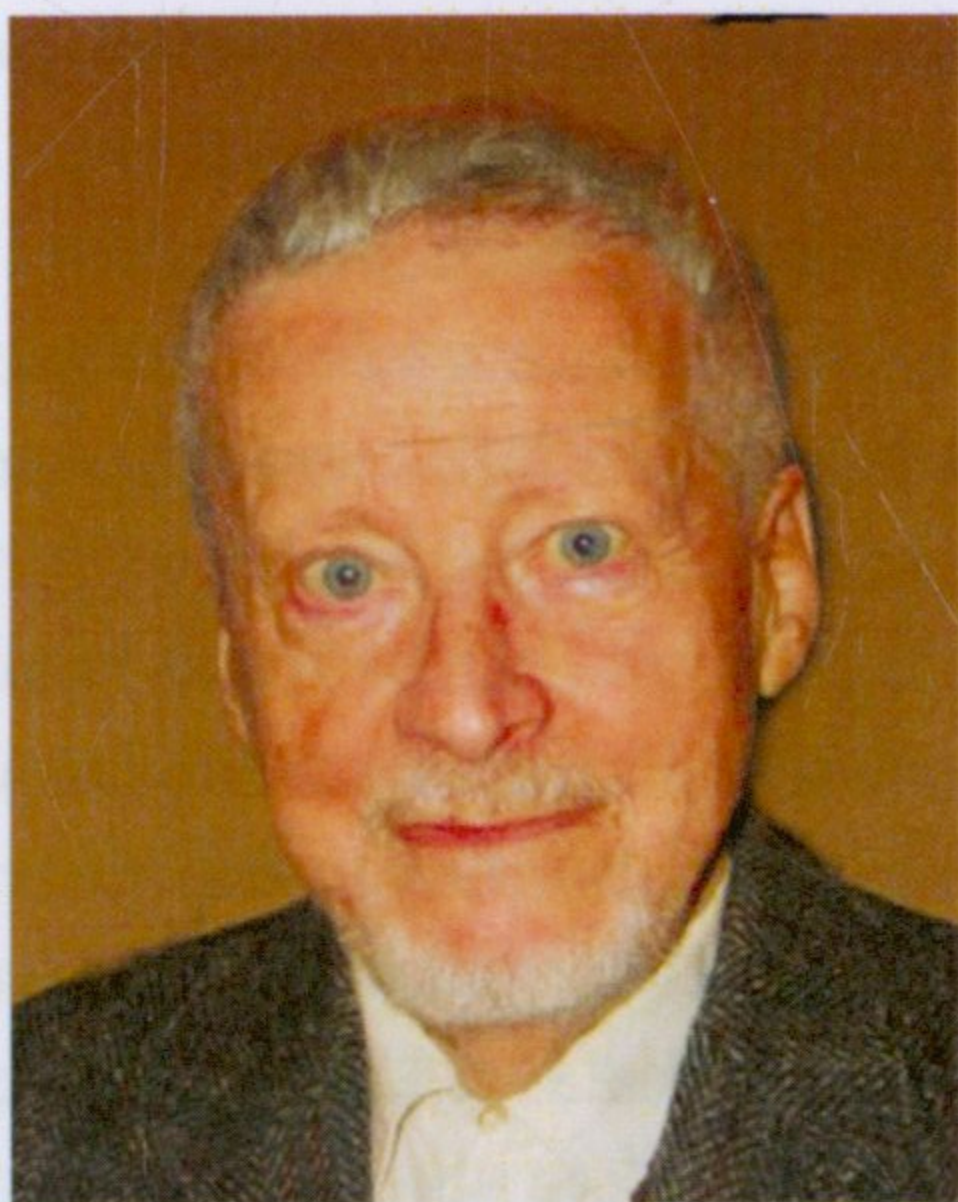
Napjainkban a családtervezésben gyakran hangzik el a következő mondat: „Még várok pár évet a gyerekszüléssel, mert biztosítanom kell a helyzetemet, az egzisztenciális po- zíciómat – ha ezt nem teszem meg, akkor esélytelen vagyok a szakmai karrierben.” A telekommunikáció is óriási hatást tesz a közgondolkodásra, a világképünket alattomosan és manipulatív módon képes megváltoztatni. Olyan női és fér- fi ideálok képét sugallja, amelyeket gyermekeink magukra nézve kötelezőként szívnak be. Ez a hatás a lánygyerekek is azt az üzenetet küldi, hogy legyél olyan sikeres, mint egy férfi! Ebből alakult ki a szinglikultúra. *Csányi Vilmos* eto- lógus írta le, hogy az úgynevezett egytagú csoportban saját magunk partnereivé válunk. Értékét veszti az a fajta közös- ség, ahol nagyon fontos, hogy a nemek határozottan, szerep- szinten is különbözők legyenek. A szingliség üzenete, hogy nincs szükségem rád, zavarsz engem az érvényesülésben. Ha az életemben, a közelemben vagy, akkor rivális lehetsz. A „keménylelkű” nő magánya mégis fájdalmas egyedüllét. Miközben egyedülálló életre rendezkedik be, és lenézi a „*gyenge férfit*”, a lelke mélyén vágyódik az igazi társ után, de úgy érzi, nem talál szövetségést.

Manapság divatos, hogy a nők öntudatosan kijelentik, szingliként is akarnak gyereket. Mi ennek a következmé- nye? Ha a gyerek lány lesz, akkor az anyjától amazon szerep- pet tanul, azután majd hóna alá vesz egy lánylelkű fiút. Ha fiú lesz, akkor egyoldalú anyafüggése akadályozza eredendő maszkulin szerepének kibontakozását.

Mik azok a kötelékek, amelyek megtartják a világot? Vajon elképzelhető-e olyan boldog élet, amely mindig a vágyak kielégítésének irányába halad? A konzumkultúra ugyanis ezt sugallja. A régit dobd el, ne javítsd meg, van másik!

Meg kell őriznünk emberi méltóságunkat! Alattomos veszélyeknek vagyunk kitéve, ha fölmorzsolódnak az éle- tet adó, értékes kapcsolataink. Teremtsük meg újra azt a kapcsolati kultúrát, amelyben a férfi támasz, és biztonságot ad – így ő is megkapja azt, amire annyira szüksége van: hogy fölnézzünk rá. Akkor válik koronás fővé, ha megadja a szeretetet és a biztonságot. Ez pedig csak elköteleződésben gondolható el. Az értelmes életet egyedül nehéz felépíteni, csak együtt és egymást támogatva, egymással szövetségben és felelősségvállalással lehet.

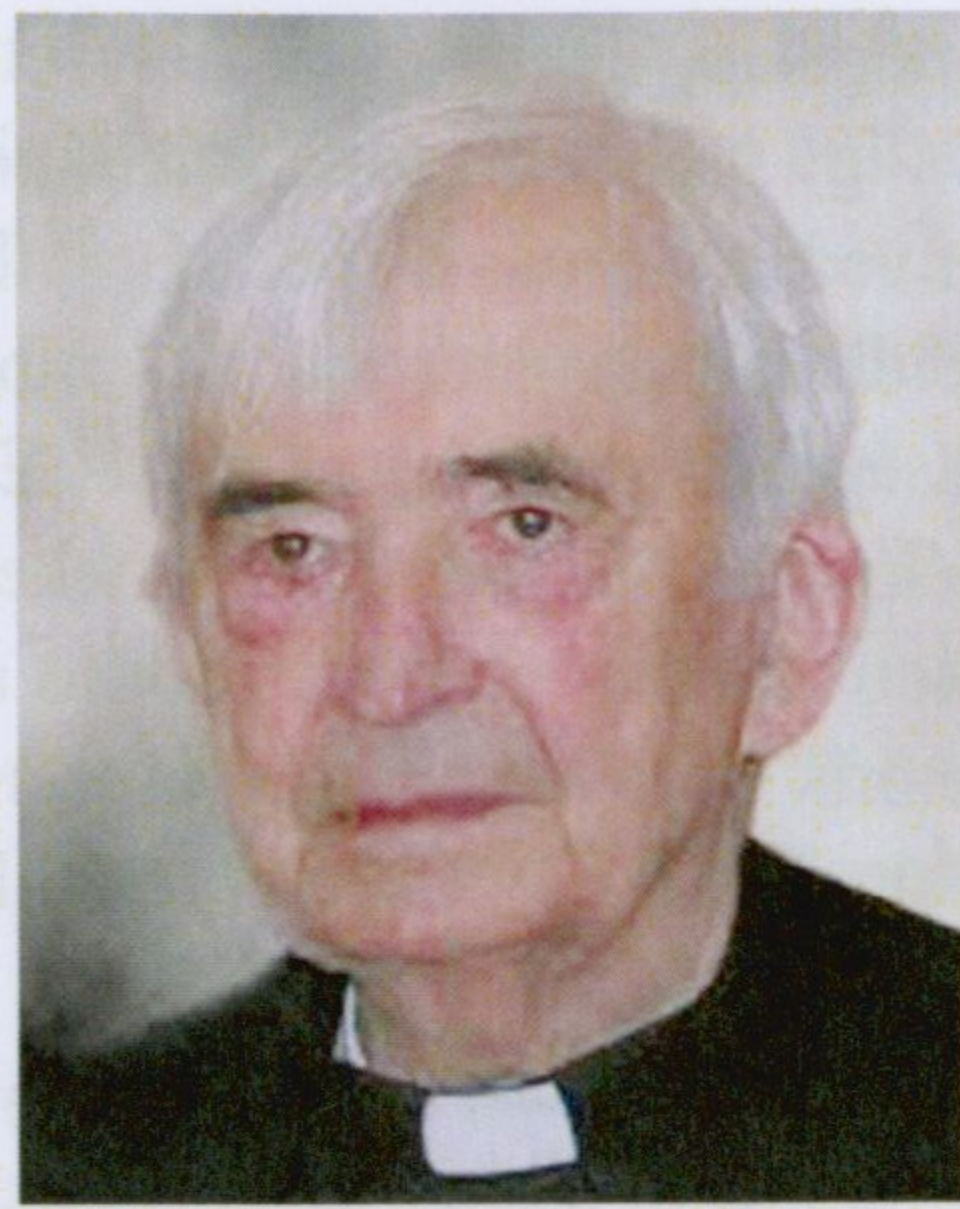
Igen! Állítom, hogy a férfi a teremtés koronája! Lehet és legyen is a teremtés koronája – feltéve, ha mi nők koro- názzuk meg! Ehhez viszont magunknak is királyi fenséggé kell válnunk ebben a párosban, királynővé, aki maga teszi párja fejére a királyi koronát. Ekképp lehet koronás fő mind- kettő, nő és férfi. Csak akkor lehet egy férfi a teremtés koro- nája, ha élete párját ő is királynővé koronázza, megerősítve női méltóságában, megszilárdítva biztonságban, szeretetben és egyetértésben.

Dr. Prágay Dezső
1921-2012

1921. augusztus 12-én született Kolozsváron, szegény paraszti család hetedik gyermekeként. Mint népi kollégista, segítséget kapott a tanuláshoz, s a háború után elkezdhetette a gazdasági akadémiát, ahol első diplomáját szerezte, majd a Bolyai egyetemen vegyészetet tanult. 1947-ben politikai okokból el kellett menekülnie Romániából, így tanulmányait Magyarországon folytatta, ahol a budapesti Tudományegyetemen vegyész oklevelet szerzett. 1950-tól az Orvosi Egyetemen dolgozott vegyészként, majd 1953-ban tanársegéddé nevezték ki. Később biokémiai doktorátust is szerzett. A kommunista rendszer szemében „népi kádernek” számított, támogatták is addig, amíg bele nem szeretett egy „osztályidegen” apostagi evangélikus lelkész leányába, a pszichológus Bakay Évába. A házasságról mindenáron le akarták beszélni, de nem sikerült. 1956. október 23-án - miután részt vettek a tüntetésen - Pataky Istvánnal együtt vezette a Petőfi Kör Orvosvitáját az ELTE Gólyavárában, s beválasztották a Kör vezetőségébe. Október 26-án Széll Sándor mellett dolgozott a Műegyetem Bartók Béla úti kollégiumának forradalmi bizottságában. Október 29-én Pataky István adjunktussal és Jankó Béla harmadéves hallgatóval együtt beválasztották az Orvosegyetem Forradalmi Bizottságába. Ez szervezte meg az elsősegélynyújtást, a mentést és a sebesültek elhelyezését, melyekben Prágay tevőlegesen is részt vett, majd a vöröskeresztes adományok, kötszerek, orvosságok begyűjtését és raktározását koordinálta. Alig van olyan visszaemlékezés, amelyben ne említenék a nevét. Nem annyira a fegyveres harcban, mint a szervezésben és a sebesültek ellátásában vett részt, tekintet nélkül arra,

hogyan azok magyar felkelők, orosz katonák, vagy éppen a gyűlölt ÁVH tagjai voltak. Nagylelkű, humanista elveket vallott. Ezekről az időről Amerikában, 1986 nyarán így vallott: „Sok fájdó és nehéz élmény ellenére – a Forradalom számomra mindenképp felemelő élményt jelentett. Sajnálom azokat, akik csak gyászt és nemzeti tragédiát látnak benne.” Majd: „A nyereség-vesztesség számításaitól teljesen függetlenül, én egy tartozást, adósságot érzek, soha el nem múló hálát azok iránt, akik életüket áldozták a Szabadságért.” Természetesen, 56 november végén Nyugatra, Ausztriába kellett menekülnie. Bécsben Jankó Bélával és Margeszkú Sándorral azonnal bekapcsolódott a Szabad Magyar Egyetemisták Szövetségének (UFHS) megszervezésébe. Mivel az utrechti egyetemen kapott tanársegédi állást, Prágay a szervezet hollandiai csoportjának lett tagja és egyik alapítója a Mikes Kelemen Körnek. 1960-ban kivándorolt az Amerikai Egyesült Államokba, ahol New York Állam Egyetemén kutató, majd egy kórház kémiai laboratóriumának az igazgatója lett, s 26 éven át nemzetközileg elismert tudományos munkát végzett. 1970-től ugyancsak New Yorkban a patológia és biokémia egyetemi adjunktusa és a kémia rendes tanára lett. Amerikai tudósok munkájának az elismerésére 1970-ben létrehozta a Semmelweis-díjat, 1972-ben a Somogyi-Szendrői-díjat, majd a Jus Humana-díjat. 1980-84 között a bostoni Bibó István Alap kurátora volt. 1986-ban visszaköltözött Európába és Münchenben telepedett le. Ezután minden idejét az 56-os forradalom emlékének ébrentartására, a magyar kultúra és tudomány eredményeinek tudatosítására fordította, nagy anyagi áldozatokat hozva emlékművek felállítására, ösztöndíjak adására terén. A „rendszerátváltás” után is sokat igyekezett Magyarországon és magyar honfitársain segíteni, de nem becsülték és nem értékelték kellőképpen. A hazai helyzet alakulása láttán egyre kiábrándultabb és keserűbb lett, s ezt tetézte imádott feleségének halála (1999). 2005-ben még ellátogatott Erdélybe, ahol útja szinte diadalmenet volt, de életkedve és életereje lassan elfogyott. 2008-tól öregotthonban élt, többnyire elzárva a külvilágtól. 2011. december 15-én a München melletti Schaftlarn-i idősek otthonában hunyt el. Hamvait 2012. január 12-én egykori pályatársak részvételével a rákosszentmihályi templom urnakápolnájában feleségének hamvai mellé helyezték. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

P. Szőke János SDB*
1927-2012

2012. január 6-án életének 85-ik, áldozópapságának 58-ik évében, hosszú, türelemmel viselt szenvedés után elhunyt Szőke János szalézi szerzetes pap, szatmári és nagyvárad kanonok, kolozsmonostori apát, a Mindszenty Alapítvány tagja, a Lakitelek Alapítvány kuratóriumának elnöke, 1995 óta a Népfőiskola Alapítvány kuratóriumának tagja. Szőke János 1927. február 13-án született a Békés megyei Csorvás községben. Szüleinek tizenharmadik gyermeke. Csorváson, majd Gyulán, a Wenckheim kollégiumban tanult. Papi hivatása már kora gyermekkorában megmutatkozott, és Gyulán a Don Bosco nevelési szellemében dolgozó szalézi atyák kollégiumában egészen határozott irányt vett. 1943-ban került Mezőnyáradra a noviciátusba, első fogadalmát 1944-ben tette le. A gyakorlati éveket Nyergesújfalun és Óbudán töltötte, majd tanulmányait Olaszországban, Torinóban folytatta 1948-tól 1954-ig, ahol filozófiából és teológiából licenciátust szerzett. 1950-ben szerzetesi örökfogadalmat tett, 1954. július 1-én szentelték pappá. 1958-tól Svédországban nyolc éven át a magyar menekültek lelkipásztora volt. 1965-ben Stuttgartba került, ahol hosszú éveken keresztül választott tagja volt a papi szenátusnak és a városi katolikus tanácsnak. Megszervezte a hétvégi magyar iskolát és a cserkészetet. Megalapította az Életünk című katolikus havilapot, amelynek gazdasági vezetője és főszerkesztője volt. 1970-ben, az erdélyi nagy árvíz idején kapcsolatba került Márton

* P. Szőke János SDB - olvasd: Pater Szőke János. A „pater” a magyar „atyá” latin megfelelője. Az SDB a Don Bosco Szalézi Társaság latin nevének, a Societas Don Bosconak a rövidítése. Magyarországon: Don Bosco Szaléziak Szent István Magyar Tartománya.

Áron püspökkel. Ez volt a kezdete annak a hosszú folyamatnak, melynek eredményeként a lelkipásztori munkát Márton Áron és Mindszenty bíboros kezdeményezésére felcserélte a karitatív munkával. 1975-ben Stuttgartból Rómába került, ahol az Üldözött Egyházak Segélyszervezete működött. Féléves római tartózkodás után a Szervezet áttette székhelyét Königsteinbe, ahol a Keleti Osztály vezetője lett. 19 év alatt 175 alkalommal járt különböző országokban. Ekkor bízta meg az akkori külföldi magyar püspök, Irányi László, hogy Európában koordinálja a magyar lelkipásztori tennivalókat. Ezt a tisztségét 1998-ig töltötte be. Amikor 1975-ben Mindszenty bíboros meghalt, felmerült az igény boldoggá avatásával kapcsolatban. 1980-ban elvállalta a bíboros boldoggá avatási eljárásának a bevezetését, majd ezt követően több jeles magyar ügyét is, így Scheffler János szatmárnémeti püspök, Bogdánffy Szilárd nagyvárad, titokban szentelt püspök, Romzsa Tódor görög katolikus ungvári püspök, Salkaházi Sára szociális testvér, Meszlényi Zoltán Lajos esztergomi segédpüspök ügyét is, akiket azóta boldoggá avattak. Továbbá bevezette még Márton Áron erdélyi püspök, Bálint Sándor néprajztudós, Matton Boldizsár karmelita szerzetes, Sándor István szalézi szerzetes, Györgypál Albert nagyvárad lelkész, Orosz Péter és Chira Sándor kárpátaljai görög katolikus püspökök boldoggá avatási eljárását is. Mindezek mellett szerkesztője volt a Vértanúink-Hitvallóink című folyóiratnak, amely a Mindszenty Alapítvány gondozásában a boldoggá avatási eljárások menetéről tudósít. 1996-tól 2010-ig a Don Bosco Kiadó igazgatójaként számos szalézi művet ültetett át magyar nyelvre, több könyvet szerkesztett és írt. 1996-tól 1997-ig a Szent István Tudományos Akadémia tartományi tanácsosa, majd 1997-től 2002-ig tartományfőnöki vikáriusa volt. 2004. szeptember 5-én ünnepelte aranymiséjét Budapesten. 1994. május 3-án Göncz Árpád köztársasági elnök a Magyar Köztársasági Érdemrend tiszti keresztjét, 2010. október 23-án Dr. Schmitt Pál köztársasági elnök a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjét adományozta neki. 2012. január 6-án visszaadta lelkét Teremtőjének. 2012. január 21-én a budapesti Szent István-bazilikában Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek mutatott be szentmisét lelki üdvéért, majd január 23-án Csorváson helyezték örök nyugalomra a városi köztemetőben levő családi sírboltba.

Álló (Kapusi) Rózsika
1928-2012

Kapusi Rózsika 1928. január 30-án született Hajdúböszörményben, nemes hajdú ősök utódjaként. Édesapja ismert cipésmester volt, édesanyja a háztartást vezette és gondoskodott gyermekeik istenfélő, református légkörben való, szeretetteljes neveltetéséről. A szülők nagy hangsúlyt fektettek négy lánygyermekük: Rózsika, Marika, Erzsike és Etelka taníttatására, s arra is, hogy gyermekeik egymással szoros kapcsolatban, szeretetben éljenek. 1938-ban a család áttelepült az ország nyugati határvidékére, ahol a velük együtt letelepült református családokkal együtt egy új falut alapítottak: Újrónafőt. Az okos, ügyes és szorgalmas Rózsikát szülei ezután beiratták Győrben a tanítóképzőbe, melyet a háború miatt végül is nem fejezhetett be. 1947-ben Kapusi Rózsika férjhez ment Kovács Gyulához, akivel egy igen eredményes parasztgazdaságot sikerült létrehozniuk és működtetniük. Házasságukból hamarosan két fiúgyermek született: Imre (1948) és Antal (1949). Házasságuk fájdalmasan rövid idejű volt, hiszen a fiatal férj és apa egy balesetből származó szívizomgyulladásban, minden kezelés ellenére, meghalt. Rózsika 21 évesen özvegyen maradt, két elárvult fiacskájával együtt. Az ötvenes évek elején Magyarországon dühöngő kommunista diktatúra idején Rózsikáék is kulákoknak minősítették, mivel nem voltak hajlandók belépni a termelőszövetkezetbe. Ettől arrafele iszonyatos erőfeszítéssel kellett megküzdeniük a mindennapi kenyérért, s a nehéz fizikai munka megtörte a fiatalasszony erejét: tüdőbajt kapott. S mert a baj soha nem jön egyedül, hamarosan édesapját is elveszítette. A kórházban aztán megismerkedett egy rokonszenves emberrel, Álló Tiborral, akivel 1956 októberében házasságot kötött. Rózsika egészségi

állapota ekkorra már kritikussá vált, s orvosainak tanácsára, kik szerint életét egyedül Ausztriában tudnák megmenteni, Tiborral együtt vállalta a fájdalmas emigrációt. Két kicsiny fiát otthon hagyva és az özvegy nagymama gondjára bízva, 1957 elején, télvíz idején lépték át az osztrák határt. Azonnal kórházba került, s a megfelelő kezeléssel, erős gyógyszerekkel, és mindenekelőtt Isten kegyelmével sikerült az utolsó pillanatban életét megmenteni. Gyógyulása után Isten egy kislánnyal is megajándékozta, Évával (1957), aki már Bécsben született. 1958-ban Svédország munkásokat toborzott, s Tibor és Rózsika a kis Évával együtt hamarosan Svédországba költöztek. Hosszas utánajárással, a Nemzetközi Vöröskereszt segítségével 1963 júniusában sikerült fiait is kihozatnia, s az így újból együtt levő család Marmorbybe, majd Vingåkerbe költözött, ahol a gyermekek felnőttek és családot alapítottak. Hálásak voltak Istennek, hogy itt, az idegenben is annyi magyarral találkozhattak, s kezdettől fogva részt vettek az emigráció egyesületi és egyházi életében. Otthonukban számos alkalommal tartottak istentiszteletet, vendégül fogadva lelkészek egész sorát, a svájci Krüzsely Józseftől Glatz Józsefen át Koltai Rezsőig, de megfordultak náluk magyarországi, délvidéki és finnországi lelkészek is. 1995-től Rózsika a katrineholmi gyülekezet gondnoka lett, hűségesen gondozva a rábízottakat. Számára az Isten, a család és a haza egyaránt fontosak voltak, s lehetőségei szerint kivette részét a karitatív munkából, segítve a mosonmagyaróvári és újrónafői gyülekezetet, testvéreit és rokonsági, a rászorulókat. 45 küzdelemmel, mégis gyönyörű és eredményes év után, amit együtt tölthettek igaz boldogságban, 2001-ben Tibor meghalt, s ettől kezdve Rózsika már nem volt a régi. Kórházi ellátásra, állandó felügyeletre szorult, ezért életének utolsó 7 évében Katrineholmiban idősek otthonába került, ahol gyermekei és a személyzet mindent megtettek, hogy utolsó éveit méltó módon élhesse. 2012. január 3-án visszaadta lelkét Teremtő Urának. Ravatalát nagy részvéttel állták körül fiai: Imre és Anti, lánya Éva, menyei Rahel és Marika, veje Lars, továbbá unokái: Peter, Carl, Robert, Silvia, Pär, Martin és Carolin és ezek családjai, a tőlük származó dédunokák: Anton, Linnéa, Hugo, Tom, Liv, Adéle. A szülőföld búcsúját hozta magával húga Etelka és férje, valamint unoka-öccse Béla. Kegyelettel adóznak emlékének a Gellén, Sütöri és Szálkai családok, barátok, ismerősök. Isten adjon neki örök békességet!

Ekberg (Bakk) Gizella
1922-2012

Bakk Gizella 1922. szeptember 3-án, egy ötgyermekes család harmadik gyermekeként született Komáromban. Édesapja, Bakk Lajos, vasúti tisztviselő volt, akit később, mert nem akart felesküdni a kommunista hatalomra, eltávolították állásából. Édesanyjára, Fekete Margitra hárult az öt gyermek nevelése. Gizike nővére, Erzsébet 1945 óta Svédországban élt. Öccse, Ernő Magyarországon él, és ő volt az egyetlen, aki el tudott jönni a temetésre, hogy búcsúzzon nővérétől, kihez egy egész életen át oly jó és igaz testvéri viszony fűzte. Iskoláit Gizella Komáromban végezte, majd a Lenfonóban fonónő lett. Lánykorában híres táncos volt, – ő nyitotta meg a bálakat az első kerिंगövel. Szeretett élni, táncolni, énekelni, nevetni. 1950-ben Svédországban élő nővérehez érkezett, hivatalos útiokmányokkal. Megismerte leendő férjét, Börje Ekberget, akivel hamarosan házasságra lépett. Házasságuk viszonylag rövid, de boldog volt. Férjével számtalan helyre eljutottak, szerettek kirándulni, utazni, külföldet járni, idegen országokat, embereket megismerni. Minden nyáron hazalátogatott, s ilyenkor 5-6 hetet töltött otthon, szülőföldjén, családjá és rokonai körében. Nagyon ragaszkodott családjához, főleg édesanyjához, aki 1996-ban, 96 éves korában hunyt el. Gizike mindig rendszerető, pedáns, tipp-topp volt mind öltözködésében, mind magatartásában. Szerette szakmáját: varrodában dolgozott, s munkáját nagyon megbecsülték. Tisztességgel, pontossággal végzett munkájára felfigyelt valaki a svéd királyi udvarból, így Gizellát a királyi udvarba hívták és alkalmazták. A nyugdíjazása előtti 10-15 évben a királyi család fő vasalónője lett, s ehhez bizony óriási bizalom és megbecsülés kellett. Boldog házasságának Börje hirtelen és váratlanul

bekövetkezett halála vetett véget, s Gizella korán megözvegyült. Férje halála után másodsorra már nem házasodott meg. Özvegy maradt, de megtalálta életének értelmét és célját az itt élő magyar honfitársak közötti tevékenykedésben és szolgálatban. Római katolikus vallású lévén elsősorban az itt élő katolikus gyülekezetben találta meg azt a közösséget, melyben jól érezte magát. Akkoriban az ország majd minden nagyobb városában tartottak magyarnyelvű szentmisét, hiszen 56 óta mindig volt itt magyarul szolgáló lelkész. 1999 óta viszont a rendszeres magyarnyelvű katolikus szolgálat megszűnt, s Gizella – sok más katolikus hívőhöz hasonlóan – szívesen ellátogatott a magyar protestáns istentiszteletekre, csakhogy Isten ígétjét magyarul hallgathassa. Gyakran eljárt a stockholmi Magyar Ház különféle rendezvényeire, a Katolikus Körbe, a Szabad Magyarok Tömörülésébe, az Ökumenikus Önképzőkör irodalmi estjeire és előadásaira, a lovag Mihály Ferenc által alapított és vezetett „Lencse Tibor Baráti Társaság”, az LTBT árvákat, gyermekeket támogató alapjának összejöveteleire, annak minden jótékonyági rendezvényére. Első volt, amikor valamilyen nemes ügyért adakozásra szólítottak a különféle szervezetek: amikor árvázkarosultaknak kellett gyűjteni, amikor egy iskola vagy óvoda működéséhez kértek segítséget, amikor kisdíjak napi betevő falatjához kértek hozzájárulást, amikor csángó gyerekek magyarként való megmaradásáért gyűjtöttek, amikor egy ide látogató író, egyházi ember vagy politikus támogatása volt a tét. Gizellának gyermeke nem született, s talán éppen ezért kivételesen szíven viselte a sokgyermekes családok életét, s minden tőle telhető módon támogatta az éhező és árva gyermekek megsegítését célul kitűző egyesületeket, alapítványokat és szervezeteket. S ha írásba már nem is foglalhatta, de hön óhajtott szándéka volt, hogy földi életének lezárultával jelentős anyagi támogatásban részesítse éppen az árva gyermekek ügyét felkaroló karitatív szervezetet. Más formában is támogatta a közösséget: az istentiszteletek utáni kávézáshoz szinte kivétel nélkül mindig hozott valami süteményt, kávé, teát, édeséget. Jóságú adakozó volt, aki tudta, hogy a jószívű adakozót szereti az Isten. Bár szíve nagy volt, ő maga egészséges, nem betegeskedett, mégis, orvosi tekintetben szíve gyengének bizonyult. 2012. február 16-án elhunyt. Március 27-én kísértük utolsó útjára. Koporsóját a Botvidtemetőben nyugvó férje mellé helyeztük. Isten nyugosztalja!

Megállapodás és ami ebből következik

A Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség (SMAPEK) és a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége (SMOSZ) között több mint egy évtizeden át létezett egy szóbeli, írásba soha nem foglalt megállapodás a Tångagärdei Gyülekezeti Otthon használatával kapcsolatban. Annak fejében, hogy a SMOSZ és a hozzá tartozó különböző egyesületek az Otthont rendszeresen használták, a SMOSZ évente 40 ezer koronával járult hozzá a Ház költségeinek fedezéséhez.

De éppen azért, mert e megállapodás csak szóbeli volt, azt sokan sokféleképpen értelmezték. Egyesek egyenesen megkérdőjelezték az egyházi közösség tulajdonjogát az ingatlanra. Szükségét láttuk tehát, hogy a régi, szóbeli megállapodást felülvizsgáljuk és írásba foglaljuk. Ennek céljából találkoztak 2011. december 16-án Tångagärdén a SMAPEK és a SMOSZ képviselői.

A találkozót megelőzően a SMOSZ vezetői telekonferenciát tartottak, s ezen csak arra adtak felhatalmazást képviselőiknek, hogy azok közöljék az egyházzal: a jövőben a SMOSZ nem kívánja igénybe venni a Gyülekezeti Otthont, következésképpen megszünteti az évi 40 ezer koronás hozzájárulást. A SMOSZ-küldöttek elmondták azt is, hogy a döntést elsősorban a Ház biztonsági hiányosságaira hivatkozva hozták meg.

December 16-án a találkozón jelenlevő SMOSZ-küldöttek megbizonyosodhattak afelől, hogy a felsorolt okok nem valósak, vagy az időközben elvégzett munkálatok folytán okafogyottá váltak. De mert felhatalmazásuk csak a már említettek közlésére szólt, nincs módjukban mérlegelni a döntést. (Az Új Kéve 2011 decemberi számában egyébként ismertettük azokat a munkálatokat, amelyeket a ház biztonságosabbá tétele érdekében valósítottunk meg.)

Arra vonatkozóan, hogy egyesek megkérdőjelezték az egyházi közösség tulajdonjogát az ingatlanra, a SMOSZ-küldöttek elmondták: ők mindig is tudták és hangsúlyozták, hogy Tångagärde kezdetől fogva és ma is százszázalékosan a protestáns egyház (ill. az egyház által létrehozott Tångagärde Alapítvány) tulajdonát képezi, s ők (a SMOSZ vezetősége) hiába világosították fel erről számtalan esetben tagságukat, azt nem tudják megakadályozni, hogy a tagság körében olykor téves információk és ezekből fakadó képtelen elképzelések keringjenek.

Az egyházi képviselők tudomásul vették a SMOSZ döntését, miszerint a jövőben a SMOSZ nem kívánja igénybe venni a Gyülekezeti Otthont, következésképpen megszünteti az évi 40 ezer koronás hozzájárulást.

Az egyházi képviselők a SMOSZ-képviselők révén felkérték a SMOSZ vezetőséget arra, hogy a Híradóban Tångagärdével kapcsolatban adjanak hiteles, tényszerű tájékoztatást egyesületeiknek, az egész tagságnak. Ha további értetlenséggel találkozunk, helyesbítsék a téves információkat. Közöljük: Tångagärde továbbra is nyitva áll különféle nem-egyházi rendezvények számára is, de az igénylést, és az ebből fakadó anyagi hozzájárulást az illető egyesületek a SMAPEK-kel közvetlenül intézik.

Alant tájékoztató jelleggel közöljük a ház használatára kalkulált hozzájárulást az igénybe vett napok száma és a résztvevők számának arányában számított kedvezményekkel.

A régi megállapodás tehát hatályon kívül helyeztetett. És mi következik ebből? Az, hogy a Gyülekezeti Otthont továbbra is lehet használni közös rendezvényekre! Csakhogy, mivel a SMOSZ

(Folytatása a 23. oldalon)

HOZZÁJÁRULÁS

A TÅNGAGÄRDEI GYÜLEKEZETI OTTHON FENNTARTÁSÁHOZ

ALAPÖSSZEG 150 KR/SZEMÉLY/NAP

	ALAPÖSSZEG 100%			KEDVEZMÉNYES ÖSSZEG 75%			GYERMEKEKRE SZÁMÍTOTT ÖSSZEG további -25% (a kedvezményesből)		
	01-05 napig 100%	06-10 napig 85%	11-15 napig 75%	01-05 napig 100%	06-10 napig 85%	11-15 napig 75%	01-05 napig 100%	06-10 napig 85%	11-15 napig 75%
Napok száma									
Személyek száma									
01-05 személy 100%	150	127	112	112	95	84	84	71	63
06-10 személy 97%	145	123	109	109	93	82	82	70	61
11-15 személy 94%	141	120	106	106	90	79	79	67	59
16-20 személy 91%	136	117	102	102	87	76	76	65	57
21-25 személy 88%	132	112	99	99	84	74	74	63	55
26-30 személy 85%	127	108	95	95	81	71	71	60	53
31-35 személy 82%	123	105	92	92	78	69	69	59	52
36-40 személy 79%	118	100	88	88	75	66	66	56	49
41-45 személy 76%	114	97	85	85	72	64	64	54	48
46-50 személy 73%	109	93	82	82	70	61	61	52	46
51-55 személy 70%	105	89	79	79	67	59	59	50	44

MEDGIVANDE

till avgiftshjälp
till Ungerska Protestantiska Samfundet i Sverige
(Egyházi járulékról szóló BELEEGYEZÉS a Svédországi
Magyar Protestáns Egyházi Közösség javára)

Härmed ger jag mitt medgivande till avgiftshjälp till Ungerska Protestantiska Samfundet i Sverige att genom Riksskatteverket från och med nästa år och tillsvidare dra av 1 % kyrkoavgift beräknad på min kommunalt beskattningsbara förvärvsinkomst.

(Ezennel beleegyezésemet adom a Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösségnek, hogy a kommunális adóköteles jövedelemre számított 1% -os egyházi járulékot a jövő évtől kezdődően és a továbbiakban az Adóhivatal útján vonja le.)

Namn: _____
(Név)
Personnummer: _____ - _____
(Személyi szám)
Adress: _____
(Cím) Gata (Utca) / nr (Házsám)

Postadress: _____
(Postai cím) Postnr (Írányítószám) Ort (Város)

Datum (Dátum) Underskrift (Aláírás)

För att gälla kommande inkomstår måste medgivandet vara insänt
senast den 20 oktober året innan till nedanstående adress:
(Ahhoz, hogy a következő évtől érvényes legyen, a beleegyezést
legkésőbb folyó év október 20-ig az alábbi címre kell beküldeni.)
Josef Tiglezan *kamrer* 144 52 RÖNNINGE Verandastigen 3/ 5 tr

Medgivandet är giltigt till dess återkallelse. Blankett för återkallelse
begärs från och sändes in till Pastorsexpeditionen:
(A beleegyezés visszavonásig érvényes. Visszavonási nyomtatványt
a Lelkészi Hivaltól kell kérni és oda visszaküldeni:

Ungerska Protestantiska Samfundets Pastorsexpedition, 523 98 HÖKERUM, Tångagärde 136.

Information om statligt stöd i form av avgiftshjälp, 1% avgift till trossamfund

Kyrkolagen föreskriver skyldighet för medlemmar i Svenska Kyrkan att betala församlingsavgift. Avgiften dras tillsammans med kommunalskatten av Skatteverket.

Den som är medlem i ett annat trossamfund ska betala församlingsavgiften till respektive trossamfund, vilka bestämmer avgiftens storlek och inbetalningssätt. Skatteverket kan hjälpa till med att ta in avgift. Denna kallas för avgiftshjälp.

Rätten till avgiftshjälp ansöks hos regeringen och fattas av regeringen. Hjälpen får endast lämnas till ett registrerat trossamfund som har minst 3000 medlemmar, är stabilt och har egen livskraft och bedriver verksamhet som är förenlig med de normer som råder i samhället i stort samt bidrar till att upprätthålla och stärka de grundläggande värderingar som samhället vilar på.

Fr.o.m. år 2000 upphörde ungerska prästens anställning hos Svenska Kyrkan och i denna rådlösa situationen beslutade den dåvarande ungerska rikskyrkorådet att kyrkoavgiftens storlek och inbetalningssätt blir helt och hållet frivilligt. I denna tio års period bevisades att det var fel att basera samfundets ekonomi på en inte förutseddbar inkomst.

Ungerska Protestantiska Samfundet har ett datoriserat medlemsregister som omfattar ca. 5500 medlemmar, men bara en mindre del av dem är som betalar kyrkoavgift direkt till samfundet. Det är många som fortfarande betalar avgiften till Svenska Kyrkan, eller till ett annat trossamfund, men flertalet betalar samtidigt avgift även till Ungerska Protestantiska Samfundet. Men det är många som inte betalar någon kyrkoavgift alls.

Lagen i Sverige säger också att man inte behöver vara medlem i något trossamfund utan man kan stå utanför.

Den som har bestämt sig för medlemskap i något trossamfund och vill delta i dess gemenskap samt använda tjänsterna har också skyldighet att även ekonomiskt bidra till samfundets verksamhet, alltså betala kyrkoavgift.

Enligt § 10 i våra stadgar kan alla boende i Sverige vara medlem i vårt samfund om "vederbörande efter sina förutsättningar deltar i samfundets aktiviteter och bidrar ekonomiskt till samfundets försörjning samt att den lämnar ett skriftligt medgivande om detta med namnunderskrift".

På grund av ovannämnda har vi bestämt oss för att i likhet med andra trossamfund ansöker om statligt stöd i form av avgiftshjälp.

När börjar avdragningen?

"Medgivande till avgiftshjälp" kommer att lämnas till rikskassören senast den 20 Oktober. Rikskassören meddelar till Skatteverket lista över medlemmarna som har lämnat medgivande till avgiftshjälp. Skatteverket meddelar till medlemmens arbetsgivare att fr. o med nästa år arbetsgivaren skall dra av 1% av den medlemmens kommunalt beskattningsbara inkomsten.

Hur påverkas medlemmarna?

För den enskilde medlemmen fungerar avgiftshjälpen på så sätt att storleken på det skatteavdrag som arbetsgivaren gör varje månad ökas med avgiften till trossamfundet. Detta registreras automatiskt hos Skatteverket i och med att trossamfundet skickar in sin fil innan det aktuella inkomståret när avgiftshjälpen skall träda i kraft. Arbetsgivaren hämtar sedan uppgift om rätt skattetabell från Skatteverket där avgiften till trossamfundet är inräknad. Viktigt! Det är förhållandena den 1 november året innan det aktuella inkomståret som avgör om avgift till trossamfund skall betalas. Även om ett medgivande återkallas under året är personen fortfarande avgiftsskyldig för hela året.

Avgiften beräknas på den till kommunal inkomstskatt beskattningsbara förvärvsinkomsten (inkomsten minskad med avdrag t.ex. avdrag för resor till och från arbetet, pensionsparavdrag, grundavdrag).

När upphör kyrkoavgiften?

Ett lämnat medgivande är giltigt till dess att återkallelse görs. Om man bestämmer sig för att återkalla medgivandet till avgiftshjälp, medlemmen kommer att begära en blankett för återkallande av medgivandet till avgiftshjälp, som kommer att skrivas under med namn och personnummer. Återkallelsen bör ske skriftligt. Återkallelsen gäller från och med nästa års ingång om återkallelsen görs senast den 1 november året före det kalenderår som avses. Återkallelsen påverkar inte själva medlemskapet.

Avgiftshjälpen avslutas också när någon har bestämt sig att träda ut ur samfundet, och får en skriftlig bekräftelse för detta.

Den som har återkallat sin medgivande till avgiftshjälp eller trädde ut ur samfundet före den 1 november kommer inte att betala kyrkoavgift fr o m det följande kalenderåret.

Tájékoztató az 1%-os egyházi járulék bevételezéséhez nyújtott állami segítségről

A törvény előírja a Svéd Egyház tagjainak kötelezettségét, hogy gyülekezeti járulékot fizessenek. A járulékot a kommunális adóval együtt az Adóhivatal vonja le.

Más egyházak tagjai járulékat az illető (más) egyházhoz fizetik, mely maga alapítja meg a járulék mértékét és a befizetés módját. Az Adóhivatal segítséget nyújthat a járulék bevételezéséhez. Ezt nevezik járulékbefizetési segélynek.

A járulékbefizetési segélyre jogosultságról a kormány dönt. Ezt a jogosultságot csak olyan bejegyzett egyházi közösség kaphatja, melynek legalább 3000 tagja van, stabil, saját életerővel bír, és olyan - a társadalmi normákkal összeegyeztethető - tevékenységet folytat, mely hozzájárul a társadalom pillérét jelentő alapvető értékek fenntartásához és erősítéséhez.

2000-től a Svéd Egyház nem alkalmaz magyar lelkészt. Tanácsalanságában az akkori egyházvezetés úgy döntött, hogy az egyházi járulék mértékét és befizetési módját teljes egészében önkéntességi alapra helyezi. Tíz évnyi időszak tapasztalata bizonyította, hogy téves volt az egyház anyagi gazdálkodását egy megjövendőhatetlen bevételre alapozni.

A Magyar Protestáns Egyházi Közösség számítógépes tagjegyzéke mintegy 5500 tagot tart nyilván, de ezeknek csak egy kisebb része az, mely járulékot fizet közvetlenül a mi egyházunkhoz. Továbbra is sokan vannak, akik járulékat a Svéd Egyházhoz vagy más egyházhoz/felekezethez fizetik, de ezek között többen is vannak, akik egyúttal a Magyar Protestáns Egyházi Közösséget is támogatják. De sokan vannak, akik egyáltalán nem fizetnek semmilyen járulékot.

Svédországban a törvény kimondja azt is, hogy nem szükséges valamely egyházhoz tartozni, hanem lehet kívülállónak is maradni.

Aki viszont elszánta magát valamely egyháztagság mellett és részt kíván venni annak közösségében, szolgáltatásaival élni kíván, annak kötelessége az egyház tevékenységéhez anyagilag is hozzájárulni, azaz egyházi járulékot fizetni.

Alapszabályzatunk szerint: 10.§. Az Egyházi Közösség tagja lehet minden svédországi lakos, "ha lehetőségei szerint részt vállal az Egyházi Közösség tevékenységében; ha rendszeres anyagi hozzájárulás formájában részt vállal a közös teherviselésből; ha mindezt nyilatkozat aláírásával is kifejezi."

A fentiek alapján elhatároztuk, hogy más egyházakhoz hasonlóan mi is kérvényezzük az egyházi járulék bevételezéséhez nyújtott állami segítséget.

Mikor kezdődik a levonás?

Az "Egyházi járulék"ról szóló beleegyezést" legkésőbb október 20-ig a főpénztárhoz kell letenni/eljuttatni. A főpénztáros közli az Adóhivatallal azoknak listáját, akik beleegyezésüket adták, hogy járulékat a szóban forgó módon kerüljön bevételezésre. Az Adóhivatal közli az illető tag munkaadójával, hogy a következő évtől vonjon le 1%-ot az illető tag jövedelmének kommunális adó alá eső részéből.

Miként befolyásolja ez a tagokat?

Az egyéni tag számára ez úgy működik, hogy a munkaadó által havonta levonandó adórész nagysága megemelődik az egyházi járulék mértékével. Azzal együtt, hogy az egyház beküldi a következő adóévre vonatkozó "beleegyezők listáját", az Adóhivatalnál ezt automatikusan bejegyzik. A munkaadó megszerzi az Adóhivaltól az illető munkavállalóra alkalmazandó helyes adótáblázatot, amelyben már benne foglaltatik az egyházi járulék is. Fontos tudni: Azt, hogy egy adott évben sor kerül-e egyházi járulék fizetésére, az előző év november 1-én fennállt állapot dönti el. Ha ezután akár visszavonná is valaki beleegyezését, a következő évben még adóköteles marad.

A járulék a megadózandó keresetből kalkulált kommunális bevételi adóra számítódik (a kereset, csökkentve a levonásokkal, pl. levonás a munkahelyre oda-vissza tett utazásokra, nyugdíjtakaréki utáni levonás, alapvető levonás).

Mikor szűnik meg az egyházi járulék?

Egy leadott beleegyezés addig érvényes, amíg visszavonásra nem kerül. Ha valaki vissza akarja vonni beleegyezését az egyházi járulék állami segédlettel történő bevételezésébe, a beleegyezés visszavonására vonatkozó nyomtatványt kér, amit személyi számaival kitölt és aláír. A visszavonásnak írásban kell történnie. A visszavonás a következő év elejétől lép érvénybe, ha a visszavonás legkésőbb a vonatkozó naptári év előtti november 1-ig megtörtént. A visszavonás maga nem érinti az egyháztagságot.

A járulék bevételezéséhez nyújtott állami segítség akkor is megszűnik, amikor valaki kilép magából az egyházból és erről írásbeli megerősítést kap.

Az, aki egy adott év november 1-e előtt visszavonta beleegyezését, hogy egyházi járulékat állami segédlettel bevételezzék, vagy kilépett az egyházból, a következő naptári évtől nem fizet egyházi járulékot.

MEGÁLLAPODÁS és ami ebből következik (Folytatás a 20. oldalról)

kilépett az anyagi közteherviselésből, a ház fenntartásáért kalkulált hozzájárulást ezentúl közvetlenül a házat igénybe vevő egyesületek térítik meg. És attól függően, hogy hány résztvevő és hány napig kívánja igénybe venni Tángagárdét, különféle kedvezmények kerülnek alkalmazásra, melyeket az Egyháztanács felhatalmazása alapján a Tángagárdei Gyülekezeti Otthon Intézöbizottsága méltányosan alkalmaz.

Hogy fogalmat alkothassunk erről:

Egy személy 1 napra 150 kr, 6 napra 6 x 150 = 900 kr hozzájárulást kéne fizessen.

De ha ugyanez a személy pl. egy 24 tagú csoport tagjaként 6 napra érkezik, akkor naponta 150 helyett már csak 112 kr-t, azaz 6 x 112 = 672 kr hozzájárulást fizet.

És ha ugyanez a személy pl. egy 45 tagú kedvezményezett csoport tagjaként érkezik 6 napra, naponta már csak 72 kr-t, azaz 6 x 72 = 432 kr hozzájárulást fizet.

És ha egy gyermek pl. egy 50 tagú, gyermekkedvezményes csoport tagjaként érkezik 10 napra, akkor naponta már csak 46 kr-t, azaz 10 x 46 = 460 kr hozzájárulást fizet.

Meggyőződésünk, hogy az új rendszer életbe léptével a Tángagárdei Gyülekezeti Otthon esetében is megvalósul a méltányos közteherviselés elve, s a hozzájárulások igazán kedvezményes volta végtére is az egész svédországi magyarság javát szolgálja. (Alant a nevezett Megállapodás hiteles szövege.)

Az Intézöbizottság

MEGÁLLAPODÁS

2011. december 16-án a Tángagárdei Gyülekezeti Otthonban a Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség (SMAPEK) és a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége (SMOSZ) küldöttei között találkozóra került sor. A SMAPEK részéről Dr. Sebestyén Gábor országos felügyelő és Molnár-Veress Pál lelkész, továbbá Gaal András országos gondnok és Szöcs László, a Tángagárde Alapítvány Intézöbizottsági tagja vettek részt. A SMOSZ részéről Bihari Szabolcs, az Országos Szövetség elnöke, valamint Kovásznay Ádám titkár vettek részt.

A találkozó tárgya a Tángagárdei Gyülekezeti Otthon használatával kapcsolatban a SMAPEK és a SMOSZ között eddig fennállt szóbeli, írásba nem foglalt, régi megállapodás felülvizsgálata volt.

Az összefoglaló elején a SMOSZ képviselői közölték: a találkozót megelőzően telekonferencia formájában konzultáltak a SMOSZ vezetésével, kikérve véleményüket, milyen álláspontra helyezkedjenek a találkozón. A Vezetőség egyetlen tényállás közlésére adott mandátumot a SMOSZ küldötteinek. Ezt a Kovásznay Ádám titkár által lejegyzett emlékeztető szerint idézzük:

„A SMOSZ a jövőben nem kívánja meghosszabbítani azt az egyezséget, amely alapján a Gyülekezeti Otthon használatáért évi 40.000 koronát fizet. A SMOSZ Vezetőségének döntésében nagy szerepet játszott a korábbi két tüzeset. Ezek bár szerencsésen végződtek, olyan biztonsággal kapcsolatos kérdéseket vetnek fel, melyekre megnyugtató, írásbeli garanciákat szeretne a SMOSZ.”

A SMAPEK képviselői – függetlenül attól, hogy a Gyülekezeti Otthon biztonságával kapcsolatban más a megítélésük – tudomásul veszik a SMOSZ döntését, melyet képviselői által közölt. Ennek értelmében a SMAPEK és a SMOSZ képviselői 2011. december 16-án megállapodtak abban, hogy a Tángagárdei Gyülekezeti Otthon használatával kapcsolatban a SMAPEK és a SMOSZ között eddig fennállt szóbeli, írásba nem foglalt, régi megállapodás hatályon kívül helyeztetik. A SMOSZ a jövőben nem szándékozik igénybe venni rendezvényei számára a Tángagárdei Gyülekezeti Otthont. Ennek értelmében természetesen mentesül az ebből származtatott anyagi vonatkozású vállalása alól.

A Tángagárdei Gyülekezeti Otthon további használatáról, a használati rendszabályokról, a használat feltételeiről, ennek anyagi vonatkozásairól, az alkalmazandó kedvezményekről az Egyháztanács dönt az Alapítvány Intézöbizottsága által kidolgozott rendtartás szerint. A Tángagárdei Gyülekezeti Otthont igénybe venni szándékozó egyesület, szervezet, közösség vagy magánszemély írásban megfogalmazott kérését közvetlenül az Alapítvány Intézöbizottságához kell küldeni.

Kelt Tángagárdén. 2011. december 16-án. A Megállapodást aláírja: a SMAPEK nevében: Dr. Sebestyén Gábor országos felügyelő; a SMOSZ nevében: Bihari Szabolcs elnök.

új kéve

ISSN 1400-8998

A Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség lapja – Az Északon élő magyarok ökumenikus fóruma
(Ungerska Protestantiska Samfundets tidning Ungrarnas ekumeniska forum i Norden)

Megjelenik évente 4 szám
(Utkommer 4 nummer per år)

Nr. 1 årgång XX. évfolyam 1. szám
April 2011 április
Felelős kiadó (Ansvarig utgivare)
a Protestáns Egyháztanács (Kyrkorådet)

Szerkesztő (Redaktör)
Molnár-Veress Pál
Tángagárde 136
S-523 98 HÖKERUM /Svédország/
Telefon: +46-(0)33-275 022

E-mail: ujkeve@keve.se
Honlap (Websida): www.keve.se

Nyomda: Graphic City Trading AB
Borås, N. Långgata 47 Tel: 033-12 30 87
Példányszám (Upplaga)
900

Egyházfenntartási járulékot fizető tagjainknak a lapot ingyen küldjük.

Az Új Kéve iránt érdeklődő más olvasóinkat kérjük, tájékoztatásért forduljanak a Lelkészi Hivatalhoz:

523 98 HÖKERUM, Tángagárde 136
Telefon: +46-(0)33-275 022
Mobil: +46-(0)70-602 29 68

Egyházi Közösségünk
Plusgiro számlaszáma:

Ungerska Protestantiska Samfundet
Plusgiro 602047-3

Tángagárde Gyülekezeti Otthon Alapítvány
Plusgiro számlaszáma:

Stiftelsen Tángagárde Församlingsgård
Plusgiro 25534-9

MÁS ÉSZAKI/BALTI ORSZÁGOKBAN
ÉLŐ MAGYAR GYÜLEKEZETEK
MEGBÍZOTT VEZETŐI
(A szolgálatot alkalmanként meghívott lelkész végzi)

ÉSZTORSZÁG – Tallinn
BÁN ISTVÁN
EE-75326 KARLA Ra vald, Harjumaa
Lodjapuu tee 10-1 Mobil: +372-5069642

FINNORSZÁG – Helsinki
NAGY GÁBOR
SF-10300 KARJAA Kauppiaankatu 32
Tel: +358-19231242 Mobil: +358-409607559

Tavasszal mindig arra gondolok (Szilágyi Enikő felvétele)

Várnai Zseni:
Csodák csodája

Tavasszal mindig arra gondolok,
hogy a fűszálak milyen boldogok:
újjászületnek, és a bogarak,
azok is mindig újra zsonganak,
a madárdal is mindig ugyanaz,
újjáteremti őket a tavasz.

A tél nekik csak álom, semmi más,
minden tavasz csodás megújulás,
a fajta él, s örökre megmarad,
a föld őrzi az életmagvakat,
s a nap kikelti, minden újra él:
fű, fa, virág, bogár és falevél.

Ha bölcsebb lennék, mint milyen vagyok,
innám a fényt, ameddig rámragyog,
a nap felé fordítnám arcomat,

s feledném minden búmat, harcomat,
élném időmet, amíg élhetem,
hiszen csupán egy perc az életem.

Az, ami volt, már elmúlt, már nem él,
hol volt, hol nem volt, elvitte a szél,
s a holnapom? Azt meg kell érni még,
csillag mécssem ki tudja meddig ég?!
de most, de most e tündöklő sugár
még rámragyog, s ölel az illatár!

Bár volna rá szavam vagy hangjegyem,
hogy éreztessen, ahogy érzem
ez illatot, e fényt, e nagy zenét,
e tavaszi varázslat ihletét,
mely mindig új és mindig ugyanaz:
csodák csodája: létezés... tavasz!